МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
Навчально-науковий інститут сучасного мистецтва
Кафедра режисури та акторської майстерності
імені народної артистки України Лариси Хоролець

Анотація
до творчого проєкту з режисури
«Матей Вішнєк вистава “Пригоди ведмедика Панда”»
на здобуття ступеня вищої освіти «Бакалавр»

Виконав здобувач
вищої освіти 4 курсу,
групи БСМ 11-20
спеціальності: 026
«Сценічне мистецтво»
Терлицька Олександра
Володимирівна

Керівник: кандидат
мистецтвознавства, доцент
Сорока Іван Іванович

Рецензент: драматург,
культуролог,кандидат
філологічних наук
Неждана Неда

Допустити до захисту
творчого проєкту
Протокол засідання кафедри
№ ___ від _____

Завідувач кафедри –
професор кафедри, народний артист України
_____ Віктор ГИРИЧ

Київ –2024

ЗМІСТ

ВСТУП.....3

РОЗДІЛ 1. ОБГРУНТУВАННЯ ВИБОРУ ОБРАНОЇ ТЕМИ…….……8

РОЗДІЛ 2. РЕЖИСЕРСЬКО-ПОСТАНОВОЧНИЙ ПЛАН ……..12
2.1.Режисерський аналіз……....12
2.1.1Тема…….12
2.1.2Проблема……13
2.1.3.Конфлікт……....13
2.1.4.Ідея…….13
2.1.5.Подійний ряд (висхідна, перша, головна, завершальна)……..14
2.1.6.Сюжет……15
2.1.7.Епізоди……...…17
2.1.8.Композиція……19

2.2.Режисерський задум……20
2.2.1.Надзавдання ……..21
2.2.2.Наскрізна дія……21
2.2.3.Жанр……...21
2.2.4.Художній образ вистави……...21
2.2.5.Характеристика образів по відношенню до головного конфлікту……..22
2.2.6.Атмосфера вистави……...24
2.2.7.Мізансценування……..25
2.2.8.Темпоритм……27

2.3.Втілення задуму……...29
2.3.1.Робота зі сценографом (художньо – декоративне оформлення……29
2.3.2.Робота зі звукорежисером (музичний ряд, шуми, звуки)……30
2.3.3.Світлове оформлення……...36
2.3.4.Монтажний лист……...44
2.3.4.Графік випуску……..45

ВИСНОВКИ ……..47

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ……48

ДОДАТКИ ……52

Вступ

Актуальність теми:

На сьогоднішній день кожен українець переживав втрату близьких або знайомих їм людей. Чи готові люди до смерті ? Деякі кажуть що так, але чи правда це ? На мою думку ні. Кожен повинен розуміти що наше життя має один фінал, але не потрібно через це себе пригнічувати. Багато чула думок: « Нащо в цьому житті досягати цілей, строїти плани, якщо ти можеш не доїти до своєї мити, і так померти?». Але якщо так мислити, можна просто залишитись на рівні таких думок. Треба наповнювати свій шлях до мити щоб він був цікавим, щоб твоє життя було наповнене і цікаве для тебе. Якщо не робити нічого, то і нічого і не буде. А коли ти робиш себе щасливим, коли намагаєшся кожен день в першу чергу зробити своє життя цікавим, то в тебе і не буде таких думок.

Смерть це важка тема для кожної людини. Бо це те що приходить завжди неочікувана. Людина може захворіти в будь-який момент тяжкою хворобою і не факт що вона зможе вилікуватись. Може їти переходити дорогу і її зіб’є машина. Може просто спати у своєму ліжку, і до неї прилетить у будівлю ракета.

Ніхто не знає коли саме до нього прийде смерть тому ця тема так і лякає людей. Бо ми не знає що буде далі, чи буде там щось більше ніж життя, чи ти просто навіть не освідомиш своєї відсутності, або потрапиш в свій паралельний всесвіт.

Мета:

Довести людям що смерть це не страх, це мотивація жити повноцінне життя тут і зараз. Ми повинні навчитись проживати кожен день, відчувати всі радості життя, не відкладати на потім свої проблеми, цілі, мрії, а кожен день йти до цього. Треба зробити свій шлях цікавим і розуміти для чого ти це робиш.

Завдання:

За допомогою п’єси : «Пригода ведмедиків панда, яку розповів один саксофоніст, котрий мав подружку у Франкфурті», показати як кожна людина приймає рішення самостійно та корегує свою долю.

Об’єкт і предмет дослідження:

У цій п'єсі головний герой, уклавши угоду, не усвідомлював, як вона змінить його життя. Угода обіцяла йому дев'ять днів, відповідно до традицій. Душа відходить протягом цього періоду, пройшовши перший етап свого шляху.

У християнській традиції покійний блукає на землі три дні. В цей час він спілкується з рідними, відвідує звичні місця. Ангел-охоронець інколи надає допомогу, допомагаючи зрозуміти душевний стан покійника. Але це тільки перші кроки.

Молитви, згідно з християнською традицією, допомагають дусі померлого перейти легко і знайти свій шлях у інший світ. Вони прощають гріхи і направляють душу на шлях до небес.

У православній традиції вважається, що після смерті людина не перестає існувати. Після дев'яти днів тіло перетворюється в прах, а душа зустрічається з Богом. Церква молить Бога прийняти душу до дев'яти ангелів, які просять про прощення гріхів і визначають подальший шлях.

Душа блукає 40 днів між небом і землею, шукаючи притулку. На 40-й день вона остаточно залишає тіло і більше не повертається. Тіло належить землі, а душа, звільнена від матерії, продовжує слідкувати за земним життям родичів.

Життя має свій невблаганний хід, і кожен іде своїм шляхом. Християнські обряди допомагають зрозуміти цей хід. Душа покине тіло, і після 40 днів блукання вона знайде своє місце очікування Другого Пришестя. Це подія визначить її подальшу долю.

Ця п'єса викликала у мене початкову змішану реакцію – і страх, і цікавість, оскільки її абсурдність була для мене щось новим. До цього я не мав багато досвіду з цим жанром, і мене хвилювала складність передачі сенсу вистави через абсурдні діалоги та завдання.

Термін "театр абсурду" або "драма абсурду" описує сукупність явищ театрального авангарду другої половини XX століття, який сформувався у Франції в 1950-1960-х роках. Цей напрям вплинув на розвиток європейської та американської літератури другої половини XX століття. Термін "театр абсурду" був уведений англійським літературознавцем М. Ессліном у своїй монографії 1961 року. Він зауважив, що ця назва не означає жодного конкретного напрямку або школи, але допомагає проникнути в творчу діяльність та не дає вичерпної характеристики цьому явищу.

У філософському аспекті, "драма абсурду" ґрунтується на теоретичних положеннях видатних філософів, таких як С. К'єркегор, А. Камю, Ж. П. Сартр. Цей жанр має глибокі філософські корені і пов'язаний з екзистенціалізмом.

Ознаки, які характеризують твори "театру абсурду":

- Створення абсурдного художнього світу, де відсутні логічні, причинно-наслідкові зв'язки, порушені моральні норми та спотворені людські стосунки.
- Просторово-часові зсуви, що виражають загальний абсурд буття.
- Бунт проти здорового глузду та нормативності.
- Мотиви розгубленості, відчуженості, самотності, невлаштованості та приреченості людини у світі.
- Гротеск як засіб викриття безглуздості й штучності життя.
- Дія, яка часто буває послаблена або навіть ілюзорна, умовна.
- «Мовна революція» - гра словами, неузгодженість реплік, незрозумілість монологів і діалогів, порушення граматичних і синтаксичних норм, каламбури, підтексти та інше.

• Персонажі, які нагадують не людей, а маріонеток, вони є образами-схемами, образами-ідеями, образами-символами, що втілюють авторську думку про абсурд, який торкнувся і людської душі.

• Ігнорування будь-яких канонів у побудові п'єси.

• Використання елементів різних жанрів, таких як трагікомедія, трагіфарс, комічна мелодрама і т. д.

• Синтез мистецтв, що часто охоплює пантоміму, хор, цирк, мюзик-хол, кіно.

• Поєднання комічного й трагічного.

Спроби відображення абсурдності людського існування, тривоги та болю за особистість, є основними цілями "театру абсурду", що робить його новаторським кроком у розвитку драматургії та збагачує світову театральну систему новими техніками та художніми прийомами.

Найвизначнішими представниками "театру абсурду" були Ежен Йонеско, Семюель Беккет, Жан Жене, Артюр Адамов (Франція); Фернандо Аррабаль (Іспанія); Діно Буццаті, Едоардо д'Ерріко (Італія); Гарольд Пінтер, Ніколь Сімпсон (Англія); Станіслав Ігнац Віткевич, Славомір Мрожек (Польща) та інші. Українська література "драми абсурду" представлена творами Ігоря Костецького, Валерія Діброви, Олега Лишеги.

Ежен Йонеско, як французький драматург румунського походження, відіграв значну роль у розвитку "театру абсурду". Він народився у 1909 році і помер у 1994 році. Починаючи з п'єси "Урок" (1950) та до "Короля вмирає" (1963), його творчість насичена абсурдними та екзистенційними темами. Серед його відомих творів також "Стільці" (1954), "Безкорисливий убивця" (1957), "Носороги" (1959), "Повітряний пішохід" (1963). Йонеско відзначається унікальним підходом до створення "дивовижних" сюжетів, які часто відображають абсурдність повсякденності та тугу за сенсом буття.

Семюель Беккет, ірландський письменник, також є ключовою фігурою в "театрі абсурду". Він відомий своїми творами, такими як "Чекаючи на Годо" (1953), "Кінець гри" (1957), "Мац'о" (1958). Творчість Беккета відзначається

мінімалістичними сценічними образами, глибоким внутрішнім монологом та абсурдними ситуаціями, що відображають безсенсовість людського існування.

Жан Жене, французький письменник, також привніс свій внесок у "театр абсурду" з творами, такими як "Валу" (1950), "Служка" (1953). Він відомий своїм гостросюжетним стилем та експериментами з формою, що відображають абсурдність людської поведінки.

Артюр Адамов, також французький письменник, є важливим представником "театру абсурду". Його творчість, така як "Самотність двох одиноких" (1947), "Для дорослих тільки" (1950), відображає тему втрати ідентичності та відчуження в сучасному світі.

Фрідріх Дюрренматт є неперевершеним майстром трагікомедії та драми-притчі. Його твори, такі як "Гостина старої дами" (1956), "Фізики" (1962) та "Ахтерлоо" (1963), насичені іронією та гострими соціальними коментарями. Він вміло поєднує гротеск та іронію з моральними роздумами, що робить його твори цікавими для аудиторії різних країн і культур.

Дюрренматт був сильно вражений творчістю Федора Достоєвського, Франца Кафки та інших письменників-екзистенціалістів. Ці впливи відображаються у його роботах через високий ступінь психологічної глибини та важливість моральних питань, які вони порушують.

Його твори також відзначаються синтезом різних традицій, від античної до шекспірівської драми. Цей синтез надає його творам унікальний характер і дозволяє їм перетинати межі між комедією та драмою, між реалізмом та фантазією.

Взагалі, творчість Дюрренматта є надзвичайною збагаченням світової літератури, дозволяючи глядачам і читачам пізнавати та розуміти складні аспекти людської природи та суспільства через його відверту, іронічну літературу.

Розділі 1. Обґрунтування вибору обраної теми

Мене зацікавила саме ця п’єса, бо коли я прочитала її вона викликала в мене масу емоцій, я довго вагалась чи хочу я обрати саме цю п’єси, чи краще взяти щось з класичне, більш знайоме і з чим я частіше стикалась на досвіді. Але я вирішила зробити собі виклик, спробувати себе в абсурдному театрі.

Цей твір обрано через його потужний емоційний заряд. Перш за все, він ставить перед нами глибокі психологічні проблеми, такі як втрата цінностей, пошук сенсу життя та внутрішня боротьба з власними демонами. Такі теми завжди цікаві, оскільки вони дозволяють глибше розуміти людську природу та психологічні механізми.

Крім того, історія головного героя, який готовий втратити все ради знайомства зі смертю, привертає увагу своєю непередбачуваністю та несподіваними поворотами подій. Це створює напруження і зацікавленість, а також дає можливість провести глибокий аналіз моральних та етичних питань, пов'язаних з власним життям, цінностями та жертовністю.

Ідея твору про пошук себе та досконалості є вкрай актуальною у сучасному світі, де багато людей стикаються зі стресом, депресією та втратою мотивації. Ця історія може надати надію та натхнення знаходити нові цілі та зміцнювати віру у себе, навіть у важкі моменти.

Автор і епоха

Матей Вишнец - це не лише талановитий драматург і поет, а й важлива фігура, яка вплинула на розвиток румунської та світової літератури. Його творчість відзначається глибоким сенсом і різноманітністю, від поезії до драматургії, від реалізму до сюрреалізму. Його роботи є яскравим виявом творчої свободи і незалежності, оскільки вони заперечують будь-які умови або угруповання, унікально поєднуючи різні стилі та жанри. Він експериментує з формою і стилем, створюючи твори, які відрізняються оригінальністю та глибиною.

Його переселення до Франції підкреслило його культурну мобільність та відкрило нові можливості для творчості та взаємодії з іншими літературними традиціями. Це також підкреслило його роль як глобального мислителя та письменника, який не обмежується національними чи культурними межами.

Творчість Матея Вишнеця залишається актуальною і впливовою і в сучасному світі, продовжуючи викликати думку та вразливо реагувати на складні соціальні та політичні питання. Його праця надалі надихає читачів та глядачів різних країн і культур до роздумів про природу людства та суспільства.

Матей Вишник, видатний румунський письменник і поет, побачив світ у 1956 році. Його творчість стала відомою у всьому світі завдяки численним театральним постановкам та публікаціям його поезій.

Його п'єса "Тіло жінки як поле битви у боснійській війні" була представлена в Лондоні у Театрі Янг Вік у листопаді 2000 року. Ця вистава отримала велику увагу та захоплені відгуки у британських ЗМІ, включаючи The Guardian.

У США твори Матея Вишника також були представлені у різних містах, таких як Нью-Йорк, Чикаго, Нью-Джерсі та Голлівуд.

Його п'єса "Як пояснити історію комунізму психічно хворим" була поставлена в Голлівудській театральній компанії Open Fist у березні 2000 року.

Також ця п'єса була представлена в Театрі Шопена в Чикаго під час фестивалю Playing French у жовтні 2004 року.

Інша його п'єса, "Машина Чехова", була вперше поставлена в лютому 2005 року в театральній трупі "Відкритий кулак".

"Папарацці, або Хроніка перерваного сходу сонця" була прочитана публічно в Акторській студії в Нью-Йорку у березні 2005 року під керівництвом Косміна Ківу.

Крім театральних постановок, Матей Вишник також був відомий як поет. Його поезії, які він почав писати з дуже ранніх років, дуже відомі в його рідній Румунії та за її межами. Він належав до покоління поетів 80-х, які вдалося змінити літературний ландшафт країни через свої твори.

От що каже Ремі Разьє, режисер, про п’єсу та автора:

«Будьте обережні, з Вишнецем один сенс може приховувати інший, і вам доведеться простежити свій шлях.

Це текст, у який хочеться грати, бо він смішний, дивний, незвичайний. Тому що це історія кохання, про яку кожен міг мріяти, несподівана, чарівна. Не кохання з першого погляду. Більше схоже на ангела, який приземляється на кінчик носа вранці, коли ви прокидаєтеся. І яка б вела тебе в неповторну пристрасть, до самого кінця, до щасливої, легкої смерті.

Це історія музиканта, який живе в музиці ночі, у блуканні опівночі і який, зустрівши цю жінку, охоче дозволить вловити себе в м'яку мережу кохання, нескінченне яйце, блаженство між дитинством та смерть. Безперечно, ЗВУК, який він завжди шукав.

Це історія феї, яка, можливо, є жінкою, яка вміє відчиняти всі двері, чути крізь стіни, давати життя предметам, пропонувати тварин, яких немає, говорити без слів. Це історія чарівника, який вчить дематеріалізації за сім уроків, левітації – за вісім та безтурботності – за дев'ять.

Воно починається бульваром, продовжується чудовою оригінальною поезією Вишнеца (як у його перлинних оповіданнях «голосу в сліпучому світлі»), воно перетворюється на грайливий містицизм ортодоксу, який

занадто багато читав Будду, і який закінчується гарним поверненням до реальності... Чи можна. .. А ні: сцена порожня, і "сильний запах яблук проникає в зал для глядачів"... Вишнець, поет І драматург, залишається вірним своїм принципам: він лоскотав нашу уяву, він розхитував нашу логіку і дратував наше совість, але більше він нічого не скаже.

Це комічний та повітряний твір. Цинізму тут майже немає, навіть якщо доля, яку жінка ніби жартома пророкує цьому добровільному ізгою, — життя панди в клітці зоопарку. Той, хто задумав лише ефемерне, музику, той, хто породив лише нематеріальних, невидимих птахів засліплюючого світла, плоди генів, запропонованих цією жінкою, чи буде він змушений до неможливого відтворення незграбними руками? зоологи чіпляються за її чорний і білий.

Але це лише домисли, марення, коментарі спраглих притч читача. Текст Вишнеця залишається насамперед простим навіть у своїй комедії, у своїй абсурдності та у своїй поезії. Навіть у своєму баченні чоловіки та жінки. Навіть у його логічних хитрощах це завжди залишається абсолютно очевидним.

Ось чому ми хочемо сміятися та смішити людей. Ось чому нас охоплює задоволення, і нам не терпиться зустрітися віч-на-віч з тим, що Вишнець так добре вміє писати: з театром.»

Розділі 2. Режисерсько-постановочний план

2.1.Режисерський аналіз

2.1.1.Тема.

Історія чоловіка, який заради знайомства, готовий втратите все.

Головний герой - це чоловік, занурений у світ безнадії та темряви, де кожен день є боротьбою з самим собою. Він втратив усе, що міг мати цінним у цьому світі, залишивши себе з лише саксофоном і пляшкою алкоголю як вірними супутниками у його самотності. Життя стало для нього лише марною тінню, де немає місця для кохання чи надії.

Але одного разу він зустрів її - смерть. Її поява перевернула його світ, розкриваючи йому нові глибини істини та відкриття. Вона була не просто кінцем, але початком нового розуміння, нового початку.

Герой був готовий пожертвувати усім - своїм життям, своїми звичками, навіть своїм страхом перед смертю - лише щоб дізнатися більше про неї. Вона стала для нього викликом, який відкрив йому очі на справжню сутність життя, на його безмежність і дивовижність.

Так почалася його історія зустрічі зі смертю, яка вивела його на новий шлях розуміння і боротьби. Хоча це означало втрату усього, навіть його власного життя, він був готовий піти на цей ризик, бо він зрозумів, що справжнє щастя полягає у прийнятті його смерті.

2.1.2.Проблематика:

Відчуття непотрібності існування.

Коли відчуваєш себе непотрібним і не маєш нічого втрачати, може виникнути бажання погодитися на будь-які умови, навіть якщо вони не відповідають твоїм потребам або цінностям. В таких моментах може здатися, що найцікавіша угода єдиний шанс знайти хоча б трохи сенсу у своєму існуванні.

2.1.3.Конфлікт:

Внутрішні демони та пошуку сенсу і цінності у власному житті. Мішель розуміє що його життя непотрібне йому. Бо він не знає, як вибратись з лайна в якому він знаходиться, єдине що з ним трапляється цікавого це поява незнайомки. Не потрібен не його родичам, не собі, ніхто не буде сумувати за ним навіть якщо він помре. А якщо він не потрібен навіть собі то що йому втрачати ?

2.1.4. Ідея :

Знайди досконального себе. Кожна людина має своє уявлення про ідеальність і саморозвиток. Ми постійно прагнемо стати кращою версією себе, відшукуючи своє призначення та найкращий спосіб життя. Але коли мета стає невизначеною, коли ми втрачаємо інтерес до власного життя, починаються проблеми. У таких випадках є кілька можливих шляхів вирішення ситуації. Можливо, самостійно знайти нові захоплення та джерела мотивації для життя. Або звернутися за допомогою до фахівців, які допоможуть виявити причини депресії та знайти шляхи виходу. Іншою можливістю може бути віддання свого життя ради іншої людини, подібно до героя, який передає свою життєву енергію незнайомцю.

2.1.5. Подійний ряд:

Висхідна подія:

Він відкрив пляшку вина і випив, і після цього не пам’ятає нічого.

Перша подія:

Знаходить незнайомку у своєму ліжку.

Головна подія:

«Я ще живий?» він не розуміє в якому світі він знаходиться.

Кульмінаційна:

«ВОНА: Гаразд, тепер вирішуй сам. Ми переходимо потойбіч чи ні?

ВІН: Так.»

Він вирішує що йому більше не потрібно знаходитись у людському світі

Завершальна подія: Знаходять 10-ти денний труп.

2.1.6.Сюжет:

Чоловік прокидається ранком, після дуже бурної ночі з незнайомкою, яка з охотою допомагає скласти йому пазли їх знайомства і як вони опинились в нього дома. Але ця жінка постійно щось недоговорює. І коли вона хоче вже піти з його квартири він зупиняє її, бо він хоче дізнатись про неї більше. І вони укладають угоду на 9 днів.

В туж ніч вона приходить до нього вперше, і тому вона в цю честь робить йому вечерю, яку перериває сусід який стукає до нього в двері. Пан Пельоль вирішує що їм потрібно рятуватись від сусіда, бо вони всі збіговисько зануд. Вони ховаються з пляшечкою вина і так проводять свою першу ніч.

В другу ніч, вона навчає його говорити за допомогою «а», а потім взагалі подумки .

В третю ніч, він готує до неї страву дитинства, яку сам довго не їв . Вона провокує його на те щоб він розповів рецепт сімейної страви. І спогади починають заповнювати його мозок. Він розуміє що він навіть власній матері не потрібен, бо його ще при народжені замінили яблунею.

В четверту ніч, дівчина приносить йому невидимого птаха, вона спонукає його доглядати за ними і він погоджується.

В п’яту ніч, Мішель розуміє, що його слух розвинувся до шалених можливостей і тепер всі звуки проходять через його мозок. Вони слухають до кожного руху і звуку в будинку і розуміють, що в цьому житі нам може не вистачити лише хвилини до головної зустрічі життя.

В шосту ніч, вона не прийшла, але це все ще їх ніч він розмовляє з нею через автовідповідач і він слухає її тишу.

В сьому ніч він образився на неї, бо вона його обманула і не з’явилась, але розуміє, що він не може до неї вийти і зустріти, бо він ніде, він по всій квартирі але не знає де саме.

Восьму ніч він робить їй пропозицію і вони грають весілля.

В дев’яту ніч вони віддаляються від своїх тіл і своєї присутності, він погоджується перейти в потойбіч .

На ранок квартиру скривають бо 10 днів, ніхто не чув його присутності в квартирі та з квартири стоїть запах.

2.1.7.Епізоди

«Хто ти ?»

Він знаходить незнайомку у своєму ліжку, намагається з'ясувати, що відбувалось минулої ночі. Він зачаровується нею і хоче дізнатись про неї більше. Тому вони укладають угоду на 9 днів. Вона обіцяє йому повертатись кожної ночі.

«Відмикає будь які двері»

Дівчина не відомим образом опиняється в його квартирі, але він рад її бачити бо не очікував, що вона повернеться. Їх першу вечерю перериває його сусід. Вони тікають і ховаються від цих зануд. Урятувавши лише пляшку вина.

«Своєрідне спілкування»

Вона грає з ним в гру, в якою вона хоче почути важливі для неї слова. При цьому навчає його як говорити подумки.

«Замінник завжди поряд у саду»

Він готує їй страву яку йому готувала його мама, і розповідає рецепт тошінелю це провокує на спогади з дитинства. Аналізуючи свої спогади він розуміє, що ще з самого дитинства йому знайшли заміну. І що якщо він помре, мама не буде за ним сумувати бо він завжди поряд у саду.

«У нього немає тіла»

Дівчина приносить йому звіра. У якого немає форми і тіла. Навчає його піклуватись про нього. Про невидимого звіра.

«Звуки проходять скрізь мій мозок»

Мішель починає чути всі звуки в будинку. Він вже знає як живуть всі його сусіди. Вони слідкують за ними і розуміють що деколи не вистачає 1-2 хвилин щоб змінити своє життя повністю.

«Ця тиша, це я»

Вона не з’являєтеся додому, і залишає йому автовідповідачі, він вважає що вона вкрала цю ніч. Але вони спілкуються через автовідповідач, вони починають слухати її, цю тишу.0,

« Я всюди»

Дівчина приходить до нього, але він не виходить до неї, вони спілкуються і вона чує його звідусіль, бо він тепер всюди. Ці птахи вони розмножується від усього навіть від його присутності. Вони кохаються з усім про що він думає. І пропонує її кохатись з ними одночасно.

«Одруження»

Мішель пропонує одружитись дівчині, і вони розуміють що їм більше ніхто не потрібен.

«Ми переходимо в потойбіч»

Розмовляють крізь сон, вони віддаляються від їхніх тіл, від їхньої присутності, від усього їм більше не потрібним. Вони наближаються до досконалості. І переходять в потойбіч. Вона обіцяє, що він стане ведмедиком пандою. А вона прийде до нього у Франкфурті.

«Запах»

Сусіди чують запах з квартири і вирішують її скрити, бо вже 10 днів як ніхто не чув присутності у квартирі Мішеля. Вони вкривають її і знаходять 10 денний труп.

2.1.8. Композиція

Експозиція: Він прокидається, і знаходить незнайомку у своєму ліжку.

«ВІН: Хто ти?

ВОНА: Я?

Пауза.

ВІН: Ми знайомі?

ВОНА: Не зовсім.»

Зав'язка: Домовляються на те що вона буде повертатись до нього 9 ночей. «ВОНА: Дев'ять, я згодна, вирішено! Але потім ти не проситимеш у мене нічого.»

Розвиток подій: Він дізнається більше про себе, вона навчає його жити потойбічним життям.

Кульмінація Вони розуміють що їм більше не потрібен ніхто, навіть їх тіла вже їм не потрібні. Він вирішує перейти в потойбіч.

«ВОНА: Гаразд, тепер вирішуй сам. Ми переходимо потойбіч чи ні?

ВІН: Так.»

Розв'язка: Обіцяє повернутись до нього в наступному житті.

«ВОНА: Якого звіра ти любив найбільше, коли був хлопчиком?

ВІН: Ведмедиків панда.

ВОНА: Назви мені місто, в якому хотів би жити.

ВІН: Франкфурт. Там є дуже гарний зоопарк.

ВОНА: Добре. Тоді в наступному житті ти будеш ведмедиком панда.

ВІН: А ти?

ВОНА: А я прийду до тебе у Франкфурті.»

Епілог: Сусіди знаходять його труп.

2.2. Режисерський задум

Головна задача стояла в тому щоб заставити замислитись глядача, над своїм життям, чи знають вони хто вони насправді. Чи задовільнять вони свої власні потреби і живуть зараз, не відкладаючи на потім.

«Хто ти?» - Назва вистави яка несе сенс в тому, що це і є головне питання яке ми задаєм самі собі.

Актори були поміщенні в простір де все вибудовано на тканинах. Він спочатку не вміє взаємодіяти з ними, так як вміє це вона.

Вона це смерть, яка могла би піти від нього, але він просить її залишитись щоб дізнатись її. Тож продовж всієї вистави вона з допомогою тканин навчає його бути привидом, щоб вкінці він погодився перейти в потойбіч.

Він же на початку взаємодіє з тканиною, як з побутовими речами і зовсім не помічає, що вона не зовсім людина. Але на початку він хотів дізнатись її більше, але за допомогою її навчання він дізнався більше про себе, про своє істинне я.

2.2.1.Надзавдання:

Дізнатись своє істинне «Я».

2.2.2.Наскрізна дія

Приклад чоловіка, який повністю розчарований у своєму житті. Він самостійно і дуже легко уклав угоду зі смертю. Як і в житті, ми ніколи не знаєм коли за нами прийде смерть, і коли ми можем втратите все. Але в нього могло все наладитись, як щоб він зміг зібрати себе докупи. Про це нам говорить автовідповідачі які йому постійно приходили. Все що потрібно нам в нашому житті, це зібрати себе, та творити самостійно своє найкраще життя. І наближатись завжди до досконального себе.

2.2.3.Жанр

Містично-психологічна драма.

2.2.4.Художній образ вистави

Тканини - це ототожнення мирського і потойбічного світу. Продовж всієї вистави Вона, навчає його, життю без фізичного тіла, вони навчаються літати, говорити подумки, чути все що відбувається навколо, бути усюди.

Дзеркала – це портал між потойбічним і людським світом. Через нього читають думки людини, бачать справжнього себе, і в кінці коли вони перейшли у потойбіч, вони дивляться через дзеркала на людський світ.

2.2.5.Характеристика образів по відношенню до головного конфлікту

Він- це головний герой твору, який представлений як чоловік, що переживає глибокий внутрішній конфлікт і невизначеність у власному житті.

Він живе у світі безнадії та втрат, в якому кожен день є боротьбою з самим собою. Втративши усе, що мав цінним у цьому світі, Мішель відчуває, що його життя позбавлене сенсу та мети. Самотність стала для нього постійним супутником, а безнадійність - станом, у якому він опинився.

Мішель використовує алкоголь як спосіб уникнути своїх проблем та відчуття самотності. Він вважає пляшку алкоголю своїм єдиним другом у цьому безжалісному світі, якому може довіряти.

Головний конфлікт, з яким стикається Мішель, полягає у пошуку сенсу життя та внутрішній боротьбі з власними демонами. Він не знає, як вибратися з цього стану та знайти сенс у власному існуванні, що призводить до постійного внутрішнього напруження.

Незвичайна поява незнайомки, яка представлена як смерть, викликає в Мішеля нові почуття та розкриває перед ним нові глибини істини та відкриття. Він виявляє готовність пожертвувати усім - своїм життям, звичками та навіть страхом перед смертю - лише щоб дізнатися більше про неї.

Вона- це смерть виступає у формі жінки з надзвичайними здібностями. Вона втілює загадку і таємничість, яка оточує природу самої смерті. Здатність відчиняти будь-які двері символізує її владу над межами світу живих і мертвих. Чуття, які може проникати крізь стіни, підсилює її здатність до всезнання та всезріння. Дарування життя предметам і створення непідвладних правилам природи тварин підкреслює її творчу могутність і надзвичайну силу над життям і смертю. Мовчазний спосіб спілкування без слів говорить про її загадковість та здатність трансцендувати звичайні форми комунікації.

Вона є фігурою, що втілює магію, мудрість і таємницю, створює атмосферу надії, вчення і відкриття нових глибин світобудови.

2.2.6.Атмосфера вистави

Перший епізод. Таємна-несправедлива

Другий епізод. Кокетлива-ляклива

Третій епізод. Загадково-напружена

Четвертий епізод. Сумна

П’ятий епізод. Колискова

Шостий епізод. Пронизлива

Сьомий епізод. Містична-тиха

Восьмий епізод. Ображено-зваблива

Дев’ятий епізод. Романтична

Десятий епізод. Сонна-потойбічна

Одинацятий епізод. Мертва

2.2.7.Мізансценування

1) **«Хто ти?»** він

вона всередині

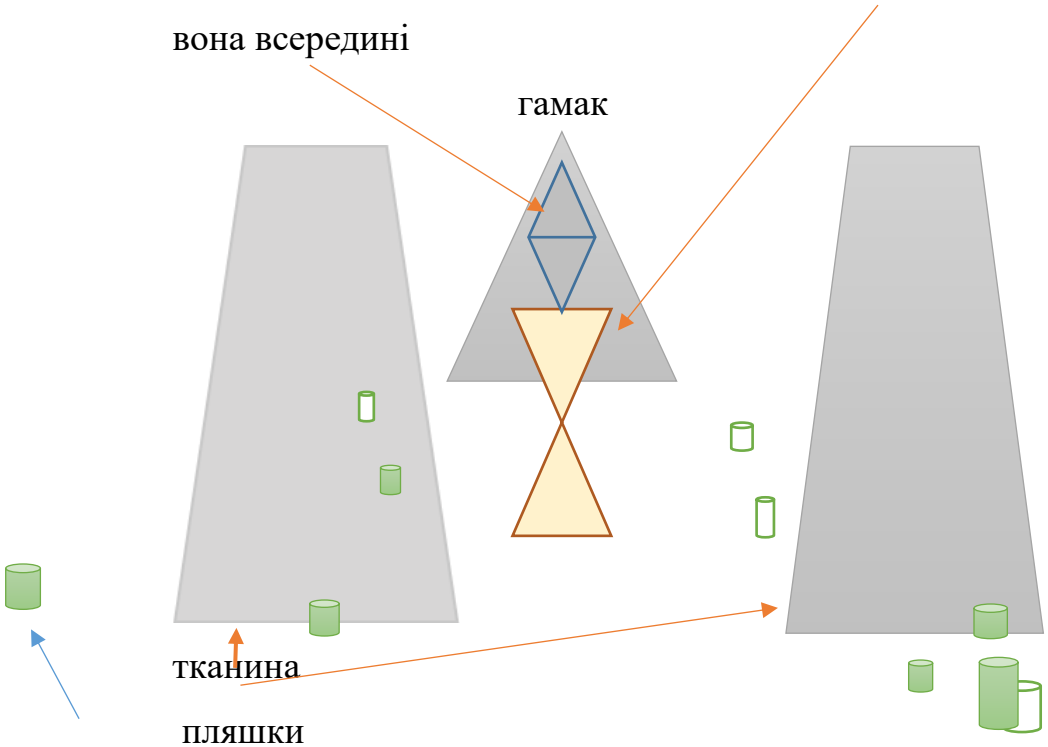

малюнок 1

2)«Замінник завжди поряд у саду»

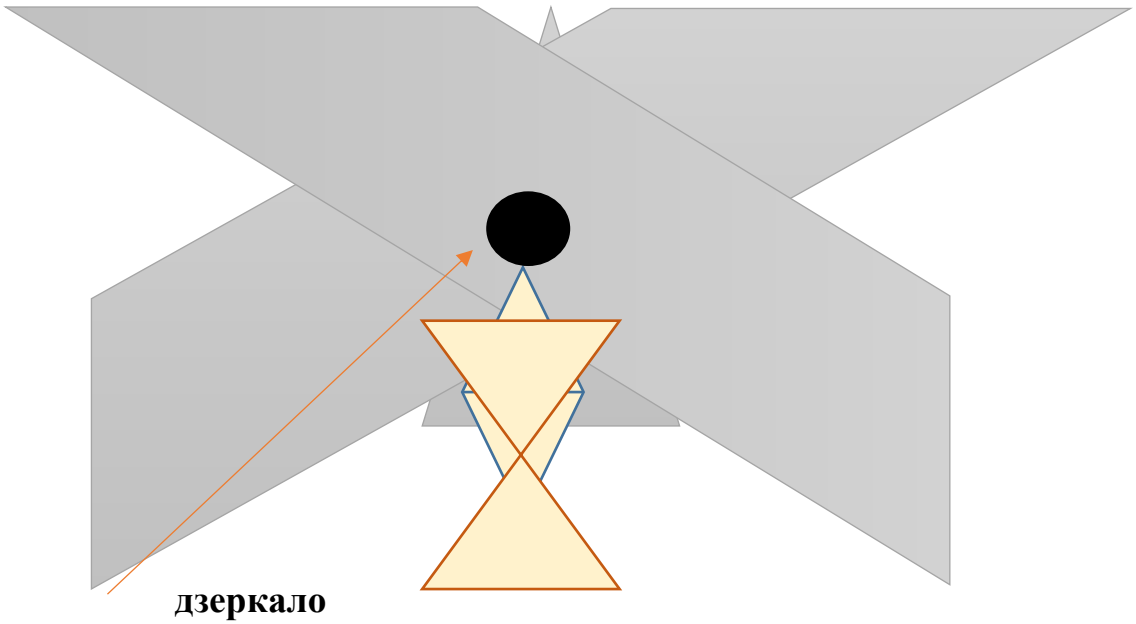

малюнок 2

3) «Ми переходимо в потойбіч»

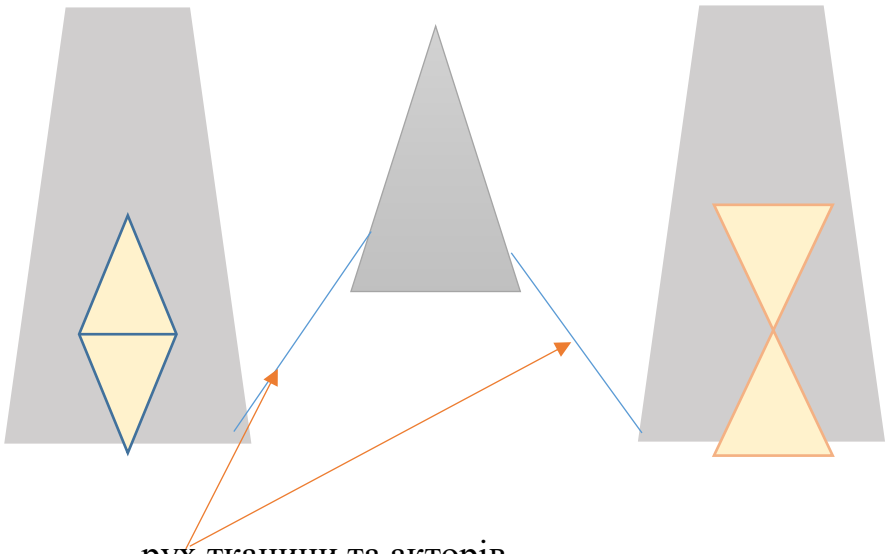

рух тканини та акторів

малюнок 3

2.2.8. Темпоритм

Перший епізод.

Повільний, впродовж сцени він досягає швидкого темпу, який різко змінюєте на повільний.

Другий епізод.

Помірний, переходить до швидкого різкий спад на повільний.

Третій епізод.

Повільний, різко змінюється на дуже швидкий темп та спадає до середнього темпу.

Четвертий епізод.

Помірний виростає до швидкого.

П’ятий епізод.

Помірний наростає до швидкого.

Шостий епізод.

Помірний впродовж всієї сцени.

Сьомий епізод.

Помірний, змінюється на повільний.

Восьмий епізод.

Швидкий.

Дев’ятий епізод.

Помірний.

Десятий епізод.

Дуже повільний.

Одинадцятий епізод.

Помірний спадає до дуже повільного.

2.3.Втілення задуму

2.3.1.Робота зі сценографом (художньо – декоративне оформлення)

Декорації

Декоративне оформлення було зроблено не в реалістичному стилі, так як у п’єсі дії відбуваються в квартирі в побутових умовах. В мене ж основні декорації які постійно знаходиться на сцені це тканини, які зображають потойбічний світ, так і інші кімнати у квартирі. Актори постійно змінюють взаємодію з ними і різні предмети, а так же навчання яке проходить 9 днів.

Реквізит

На сцені є різний реквізит, який допомагає нам зрозуміти ситуацію головного героя, а саме це 25 пляшок на сцені, як клавіш на саксофоні. Замість саксофону він грає на пляшці, так як єдине коли він може бути вільним та відати себе творчості, це коли він напивається.

Дзеркало є провідним предметом в багатьох сценах, і він відіграє дуже важну роль. Саме через нього він вперше дивиться на своє життя з боку і аналізує ситуацію в родині. В іній сцені це невидимий птах, а саме його думки, які його гризуть з середини, і ці думки розмножуються с шаленою швидкістю. Це портал через який він проходить в потойбіч.

Костюми

Я хотіла зобразити імітацію голого тіла, так як ми в це життя прийшлі голі, голі і підем. Тому актори вдягнуті в бежеві костюми.

2.3.3.Робота зі звукорежисером (музичний ряд, шуми, звуки)

№ п.п.	Епізод	Мізансцена або дія	Реплі ка	Музично – шумове оформлення	Примітка
1.	**«Хто ти ?»**	Вона злазить з гамака	ВОНА: Замри, добре? Не дивися, не ворушися і мовчи. Згода?	Етюд у душі	Світло набирається пісня затихає
2.	**«Хто ти ?»**	Він сідає на авансцену	ВІН: Це несправедливо, несправедливо…	« договір на 9»	Затихає після фрази ВОНА: І ти гратимеш мені на саксофоні !
3.	**«Хто ти ?»**	Падає тканина на актора	ВІН: Я чекатиму тебе.	**«Етюд Корнія»**	Грає до кінця Етюда

4.	**«Хто ти ?»**	Затемне	3 рази актор дує у Пляшку	**Годинник**	7 секунд
5.	**«Хто ти ?»**	Одразу після годинника		**Автовідповідач Крістіан 1**	
6.	**«Відмикає будь які двері»**	Актрка розвертається іде в глиб сцени	ВОНА: Не хвилюйся, я пройшлася по магазинах.	**Автовідповідач Елізебет**	
7.	**«Відмикає будь які двері»**	Затемне		**Годинник**	7 секунд
8.	**«Відмикає будь які двері»**	Одразу після годинника		**Автовідповідач Крістіан2**	
9.	**«Своє рідне спілкування»**	Актор зупиняє актрку яка літає на тканині	ВОНА: Скажи а так, ніби кажеш, що я гарна. ВІН: а!	**Сцена а**	До кінця сцени

10.	**«Своє рідне спілкування»**	Затемне		**Годинник**	7 секунд
11.	**«Своє рідне спілкування»**	Одразу після годиника		**Автовідповідач Жан-Марк**	
12.	**«Замінник завжди поряд у саду»**	Затемне		**Годинник**	7 секунд
13.	**« У нього немає тіла»**	Актрка висовує руку з чорною тканиною	ВОНА: Я тобі щось принесла.	**Вівєн морт колискова**	До кінця сцени
14.	**« У нього немає тіла»**	Затемне		**Годинник**	15 секунд
15.	**« Звуки проходять скрізь мій мозок»**	Одразу після годинику		**Звук пустої кімнати**	До кінця сцени

16.	« **Звуки проходять скрізь мій мозок»**	Затемне		**Годинник**	15 секунд
17.	« **Ця тиша, це я»**	Актор натискає на годинник		**Автовідповідач Поліна1**	
18.	« **Ця тиша, це я»**	Актор натискає на годинник		**Автовідповідач Поліна2**	
19.	« **Ця тиша, це я»**	Актор натискає на годинник		**Автовідповідач Поліна3**	
20.	« **Ця тиша, це я»**	Затемне		**Годинник**	15 сек
21.	« **Я всюди»**		ВОНА: Ну, скажи хоч що-небудь, ти перейшов усі межі… Я тобі нічого	**Корній_Поліна**	До кінця сцени

			такого не зробила.		
22.	**« Я всюди»**	Затемне		**Годинник**	15 сек
23.	**«Одруження»**	Актори тримають тканину в двох руках	ВІН: Ти готова? ВОНА: Так.	**Море**	До кінця сцени
24.	**«Одруження»**	Затемне		**Годинник**	15 сек
25.	**«Ми переходимо в потойбіч»**	Актори почиають вставати з колін	ВОНА: Я з тобою, у твоєму сні? ВОНА: Так.	**Тіло мінус**	До кінця сцени
26.	**« Запах»**	Голоси в темряві	ПЕРШИЙ ГОЛОС: Я боюсь найгіршого … ЧЕТВЕРТИЙ	**Тіло плюс**	До кінця треку

			ГОЛОС: То як? Я починаю?		

2.3.3.Світлове оформлення

.п.	**Епізод**	**Мізансцена або дія**	**Репліка**	**Світлове оформлення**	**Приміт ка**
1.	«Хто ти?»	Відчиняються куліси		Плавно набирається контрове фіолетове світло Набирається центральні сікс-пари жовтого кольору	КонтурЗ 0% на 100% Сікс-пари З 0% на 30% Після того як актор видихає дим цигарки набереться з 30%до 100%
2.	«Хто ти ?»	Акторка злазить з гамака	ВОНА: Замри, добре? Не дивися, не ворушися і мовчи. Згода?	Знімаєтьс я центральні сікс-пари, знімаєтьс я контрове фіолетове. Набирається задній правий сікс-пар оранжевий.	Централ ьні з 100% на 0%, Задній набирається з 0% на 100%. Пісял того як акторка проводить на тіні рукою по тканині знімається

					контрове світло з 100% до 0%.
3.	«Від микає будь які двері»	Закінчується звук автовідповідача		Набирається плавно центральні сікс-пари жовтого кольору. Набирається фіолетовий Контрове світло. Набираються два виноса жовтого кольору	Цетральне 0% до 100% Як повністю набралось центральне набирається контур з 0% до 100%. З 0% до 100% Знімаються як тільки договорить автовідповідач
4.	«Від микає будь які двері»	Затухає стукіт	ВОНА: Нас ніде немає!	Набирається правий і лівий задній сікс-пари помаранчевого кольору. Знімаєтся все інше світло.	Задній сікс-пари набираються різко з 0% до 100%. Все інше, знімається одразу як

					набрали, помаранчеве світло на тканину. Після Він:Це все, що я зміг урятувати. Знімається все світло до 0%
5.	«Своєрідне спілкування»	Закінчується звук автовідповідача		Набираються лівий передній план сікс-парів	З 0% до 100% Як тільки акторка звіти іде, він потухає.
6.	«Своєрідне спілкування»	Акторка піднімається з підлоги	ВОНА: Скажи а, ніби бажаєш мені доброго дня. ВІН: а.	Вмикається Лівий передній план сікс-парів.	З 0% до 100%

7.	«Своєрідне спілкування»	Акторка прямує на авансцену	ВОНА: Скажи а, щоб дати мені знати, що більше не хочеш мене бачити. ВІН: а!	Додаються виноса жовтого кольору. Контрове світло	З 0% до 100% Контрове світло повністю гасне коли акторка скаже «а?» та актори вдвох лежать на підлозі.
8.	«Замінник завжди поряд у саду»	Закінчується автовідповідач		Вмикається палавно правий передній план.	З 0% до 100%
9.	«Замінник завжди поряд у саду»	Тканина падає на актора	ВОНА: Тоді я більше не їм.	Набираються виноса, та контур.	З 0 до 100% Як тільки з актора стянула акторка тканину, гасне правий план сікс-парів до 0%
10.	«Замінник завжди	Акторка	Вона: А він смачний,	Спочатку гаснуть виноса, потім контур.	До 0%

	поряд у саду»	Розвертається на колінах обличчям до глядача	твій тошінель.		
11.	« У нього немає тіла»	Закінчується звук годинника.		Вмикається правий передній план.	До 100%
12.	« У нього немає тіла»	Акторка висовує руку з чорною тканинною	ВОНА: Я тобі щось принесла.	Набирається лівий передній план. після контур.	До 100%
13.	« У нього немає тіла»	Акторка стає на коліна перед акторам та знімає чорну тканину.	ВОНА: Під час затемнень.	Все світло різко знімається.	0%
14.	« Звуки проходять скрізь мій мозок»	Закінчився годиник		Вмикається плавно центрове світло та контур.	100%
15.	« Звуки проходять скрізь мій мозок»	Актори повернулись до початкової мізансцени.	ВІН: Вони обоє звихнуті. Шкода, що вони не	Гасне все світло на сцені.	0%

			дивляться разом одну й ту саму бридоту.		
16.	« Ця тиша, це я»	Через 15 секунд годиника.		Набирається центр та контур.	100%
17.	« Ця тиша, це я»	Актор прямує на авансцену		Вмикаються виноса.	100% Як тільки актор іде звідти, вони Плавно знімаються в 0%
18.	« Ця тиша, це я»	Актор лягає на сцену.	Це я, ця тиша**,** яка тебе пестить...	Гасне спочатку центр, потім контур	0%
19.	« Я всюди»	Закінчується звук годинику.		Набирається спочатку центральне світло, потім контур.	До 100%

20.	« Я всюди»		ВІН: (*Невидимий).* Зажди. Спершу я маю погодувати цих горобчиків.	Різко гасне все світло на сцені	0%
21.	« Я всюди»	Акторка посередині лівої тканини	ВІН: Вони щойно кохалися з тією штукою, про яку я думав.	Задній лівий сікс-пар набирається	100% Задній знімається після поцілунку на тіні 0%.
22.	«Одруження»	Закінчується годинник		Вмикається лівий передній план.	100%
23.	«Одруження»	Акторка перебігає у праву тканину	ВІН: Сподіваюсь, ти не одружена? ВОНА: Ні.	Вмикається правий передній план.	100%

24.	«Одруження»	Актори виходять на авансцену	ВІН: Тоді я оголошую нас чоловіком і жінкою. ВОНА: Так.	Вмикаються виноса	100% Все інше світло тухне Коли відбувся поцілунок скрізь тканину, знімається все світло.
25.	«Ми переходимо в потойбіч»	Закінчується годинник		Набирається контур. Потім задній план сікспарів. Після вмикаються плавно виноса.	Контур: 100% Задній план: 100% Виноса 100% Прибираються виноса коли, актори доходять до середини сцени.
26.	« Запах»	Вмикається пісня «тіло»	ПЕРШИЙ ГОЛОС: Я боюсь	Набирається фіолетовий контур	

			найгіршого … ЧЕТВЕРТИЙ ГОЛОС: То як? Я починаю?		

2.3.4. Монтажний лист

Декорації в продовж всієї вистави не змінюють своє положення, немає перебудов на сцені.

2.3.5.Графік випуску

24.01.24. Затвердження п’єси. Робота над текстом.

29.01.24. Аналіз п’єси.

01.02.24. Обговорення з сценографом сценічне оформлення вистави.

05.02.24. Читка тексту з акторами.

08.02.24 Читка тексту з акторами.

12.02.24. Створення макету вистави.

15.02.24. Дороблення макету.

19.02.24. Продумування мізансцен на макеті.

22.02.24. Читка тексту з акторами.

01.03.24. Репетиція у вигородках.

08.03.24. Репетиція у вигородках.

10.03.24. Затвердження декорацій.

15.03.24. Репетиція у вигородках.

18.03.24. Розрахунок матеріалів для декорацій.

21.03.24. Репетиція у вигородках.

25.03.24. Закупка всіх матеріалів для декорацій.

04.04.24. Репетиція в декораціях.

08.04.24. Репетиція в декораціях.

11.04.24. Репетиція декорацій.

15.04.24. Репетиція декорацій.

18.04.24. Дороблення декорацій.

20.0424. Запис на студії звукозапису потрібних аудіо доріжок.

22.04.24. Репетиція в декораціях.

24.04.24. Робота зі звукорежисером.

25.04.24. Зняті замірів для костюмів. Репетиція в декораціях.

29.04.24. Приписання музичного оформлення.

02.05.24. Ведення двох акторок.

06.05.24. Репетиція зі звукооператорам.

09.05.24. Репетиція зі звукооператором та художником по світлу.

13.05.24. Репетиція зі звукооператором та художником по світлу.

16.05.24. Генеральна репетиція.

17.05.24. Прем’єра вистави.

Висновки

Підсумовуючи всі отриманні знання на практиці це був дуже корисний досвіт. В якому я змогла зрозуміти як потрібно організовувати самостійно весь шлях створення вистави.

Від пошуках п’єси, який булло складно знайти, так як я вважаю, що в першу чергу матеріал повинен чіпляти режисера. Інакше ти не зможеш повністю відчути його.

Також попрацювали над продумуванням сценографії, від просто уявлення , до реалізації цього на сцені, це виявилось не так просто як я собі вигадала. Так як в першу чергу потрібно було продумати безпеку акторів у просторі, бо вони літають на тканинах і це може бути травматична. Тому необхідно було зробити картинку, яка допоможе глядачам зрозуміти виставу, зробити безпеку для акторів, та зробити це гарним оформленням за взаємодію з яким було цікаво спостерігати.

Музичне оформлення це був важкий шлях, так як мене кидала з одного стиля в інший, і я не могла зупинитись не на одному. Але в більшості музичне оформлення було зроблено за допомогою daKooka, музика якої підсилила атмосферу вистави.

Світлове оформлення я прописувала самостійно, бо так як я мала досвід роботи з світлом у виставах, я розуміла яку важливу роль підігрує світлове оформлення. Так як світло може підкреслити мізансцени, так їх і вбити всю атмосферу вистави. Було вирішено робити в теплих тонах виставу для того щоб зробити відчуття настильних лап на сцені які не освітлюють повноцінно кімнату. Та контрове фіолетове світло додано для відокремлення саме містичної сторони вистави.

Робота з акторами відбувалась в постійних питаннях і відповідях на них, і це був хороший досвіт знаходити багато формулювань одного змісту щоб донести це до людини.

Список використаних джерел.

1. Вовкун В. В. Мистецтво режисури масових видовищ. Київ: НАКККіМ, 2015.
2. Зайцев В. П. Майстерність артиста і ведучого: навчальний посібник. Київ: НАКККіМ, 2016.
3. Кужельний О. П. Основи режисури театралізованих видовищ і свят. Київ: НАКККіМ,2012.
4. https://www.visniec.com/theatre.html
5. https://www.researchgate.net/publication/359650359_Visniec_Ecrivain_francophone_donc_traducteur_de_lui-meme_mars-avril_2022
6. https://www.academia.edu/63364409/_Faire_la_vaisselle_ou_la_mission_litt%C3%A9raire_selon_Mat%C3%A9i_Visniec
7. https://en.wikipedia.org/wiki/Matei_Vi%C8%99niec
8. Василько В. Фрагменти режисури. – К.: Мистецтво, 1967. – 384 с.
9. Эфрос А.В. Профессия: режиссер. – М.: Панас, 1993. – 368 с.
10. Захава Б.Е. Мастерство актера и режисера. – М.: Просвещение, 1978. – 334 с.
11. Кісін В. Режисура як мистецтво та професія; Життя. Актор. Образ: Із творчої спадщини. – К.: Видавничий дім “КМ Academia”, 1999. – 268 с.
12. Кнебель М. О действенном анализе пьесы и роли. – М.: Искусство, 1959. – 70 с.
13. Курбас Л. Філософія театру /Упоряд. М.Лабінський. – К.: Вид-во Соломії Павличко “Основи”, 2001. – 917 с.
14. Неллі В. Про режисуру. – К.: Мистецтво, 1977. – 208 с.
15. Неллі В. Робота режисера. – К.: Держ. вид-во образотворч. мист-ва і муз. літ., 1962. – 272 с.
16. Ремез О.Я. Мастерство режиссера: Пространство и время спектакля. – М.: Просвещение, 1983. – 144 с.

17. Ремез О.Я. От этюда к роли //Подготовка спектакля: Сб. ст. /Сост. М.Фалевич. – М.: Искусство, 1961. – С. 71-103.
18. Саксаганський П. До молодих режисерів //Режисер і вистава: Зб. матеріалів з питань режисури /Упоряд. О.І.Соломарський. – К.: Держ. вид-во образотворч. мист-ва і муз. літ. УРСР, 1962. – С. 24-47.
19. Станіславський К.С. Собр. соч. – М.:Искусство, 1954-1961.
20. Товстоногов Г.А. О профессии режиссера. – М.: ВТО, 1967. – 360 с.
21. Мар'яненко І. О. Минуле українського театру: зустрічі, творча праця / І. О. Мар'яненко. - К.: Мистецтво, 1953. - 180 с.
21. Станішевський Ю. О. Національний академічний драматичний театр імені Івана Франка: динаміка соціокультурних перетворень 1920-2001 років: Монографія / Ю. О. Станішевський; Ін-т проблем сучас. мистец. АМУ. - К.: [б.в.], 2002. - 339 с.
22. Антонович Д. Триста років українського театру, 1619-1919 / Дмитро Антонович. - Прага: Український громадський видавничий фонд, 1925. - 272 с.
23. Бобошко Ю. М. Режисер Лесь Курбас / Юрій Бобошко. - К.: Мистецтво, 1987. - 197 с.
24. Веселовська Г. І. Український театральний авангард / Ганна Веселовська; Ін-т проблем сучас. мистец. НАМ України. - К.: Фенікс, 2010. - 368 с.
25. Гайдабура В. М. Театр, захований в архівах: Сценічне мистецтво в Україні періоду Німецько-фашистської окупації (1941-1944) / Валерій Гайдабура. - К.: Мистецтво, 1998. - 224 с.
26. Гоголь М. В. Петербурзькі повісті / Микола Гоголь; упоряд. і передм. В. М. Гуменюка. - К.: Знання, 2014. - 238 с.
27. Гринишина М. О. Театральна культура рубежу XIX-XX століть: Реалізм. Дискурс / Марина Гринишина; Ін-т проблем сучас. мистец. АМУ. - К.: Фенікс, 2013. - 344 с.

28. Ермакова Н. П. Березільська культура: Історія, досвід / Наталія Єрмакова; Ін-т проблем сучас. мистец. НАМ України. - К.: Фенікс, 2012. - 512 с.
29. Заболотна В. І. Художнє життя Києва 1920-1930-х років / В. І. Заболотна; НАН України, Ін-т мистецтвознав., фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського. - К.: [б.в.], 2006. - 20 с.
30. Кисіль О. Г. Український театр: Популярний нарис історії українського театру / Олександр Кисіль. - К.: Книгоспілка, 1925. - 179 с.
31. Клименко В. В. Розвиток театральної освіти в Україні: монографія / В. В. Клименко, І. М. Чернова; Ін-т вищ. освіти АПН України. - К.: Либідь, 2009. - 184 с.
32. Кравчук П. І. Режисерське мистецтво Л. Курбаса і Г. Юри: монографія / П. І. Кравчук, М. О. Гринишина; Київ. нац. ун-т культури і мистец. - К.: [б.в.], 2007. - 182 с.
33. Корифеї українського театру: Матеріали про діяльність українських драматургів і театральних діячів / упоряд. В. Д. Залєська, В. В. Кравченко. - К.: Мистецтво, 1982. - 270 с.
34. Кузякіна Н. Б. Українська драматургія початку ХХ століття: навчальний посібник / Наталя Кузякіна; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. - К.: Либідь, 2010. - 152 с.
35. Курбас Л. Березіль: Із творчої спадщини / Лесь Курбас; упоряд. і прим. М. Г. Лабінського. - К.: Дніпро, 1988. - 518 с.
36. Лабінський М. Г. Модерний театр / Микола Лабінський. - К.: Книгоспілка, 1925. - 93 с.
37. Мар'яненко І. О. Сцена, актори, ролі / Іван Мар'яненко; упоряд., авт. вступ. ст. і прим. Ю. О. Станішевський. - К.: Мистецтво, 1964. - 290 с.

38. Нельг О. Українська драматургія: збірник драматичних творів для театру / Олександер Нельг. - Харків: Рух, 1930. - 384 с.
39. Пилипчук Р. Я. Український професіональний театр в Галичині (60-ті роки XIX ст.) / Ростислав Пилипчук; НАН України, Ін-т мистецтвознав., фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського. - К.: [б.в.], 1999. - 240 с.
40. Старицька-Черняхівська Л. М. Двадцять п'ять років українського театру: спогади та думки / Людмила Старицька-Черняхівська. - К.: Держ. вид-во України, 1930. - 92 с.

Додатки.

Афиша

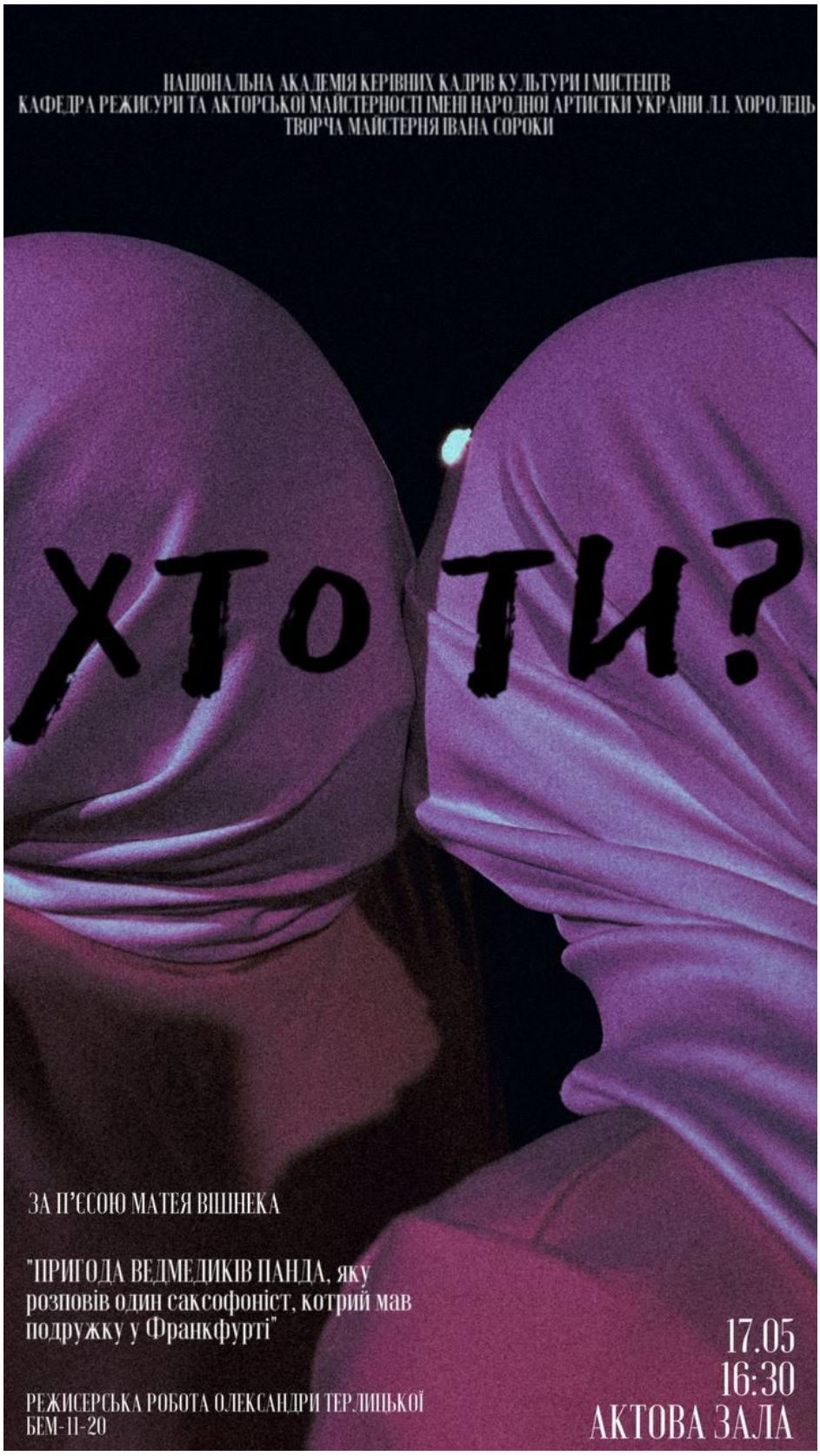

афиша

Фото з репетицій

фото з першої репетиції у гамаку

фото репетиції 4 ночі

репетиція з художником по світлу

Фото з вистави

фото з вистави 5 ночі

фото з вистави 6 нічь

фото глядачкі з вистави 2 ночі

Макет

макет вистави

Відгуки

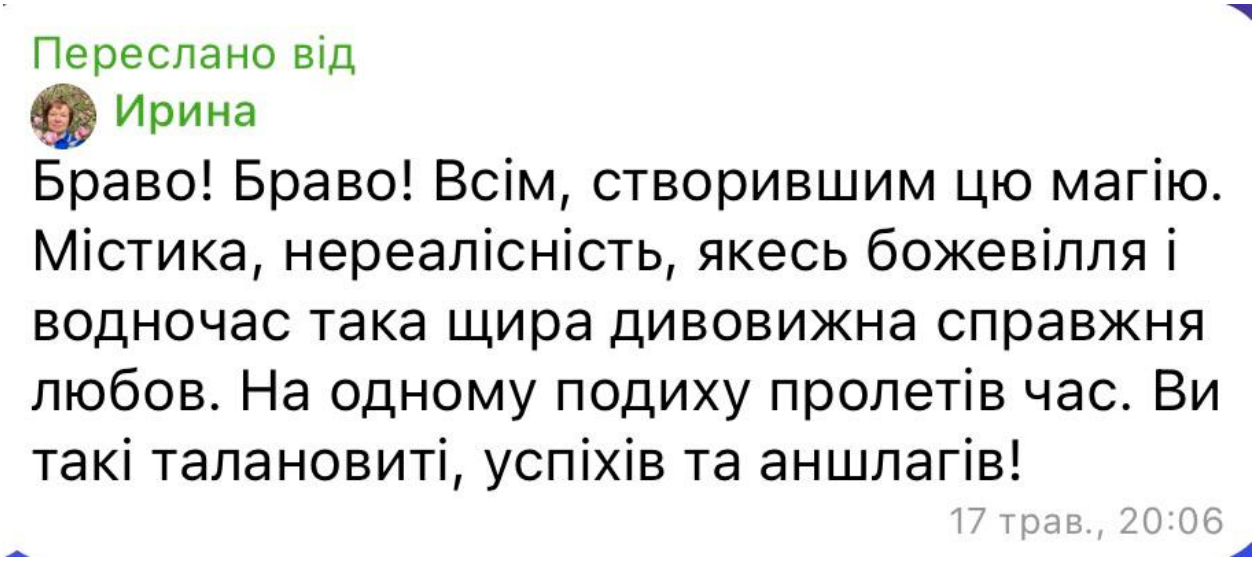

відгук глядача 1.1.

відгук глядача 1.2.

відгук глядача1.3.

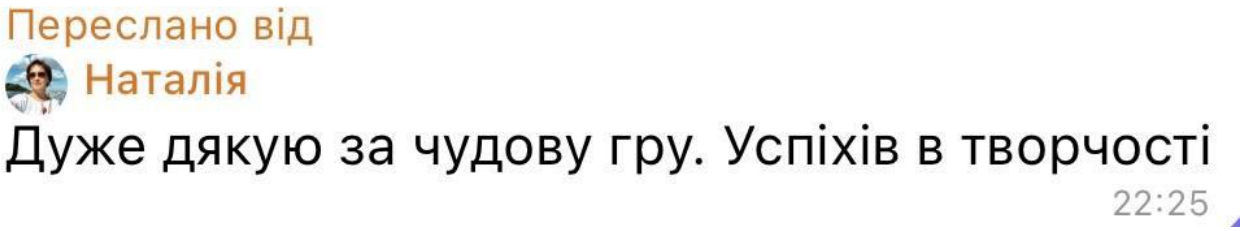

відгук глядача1.4.

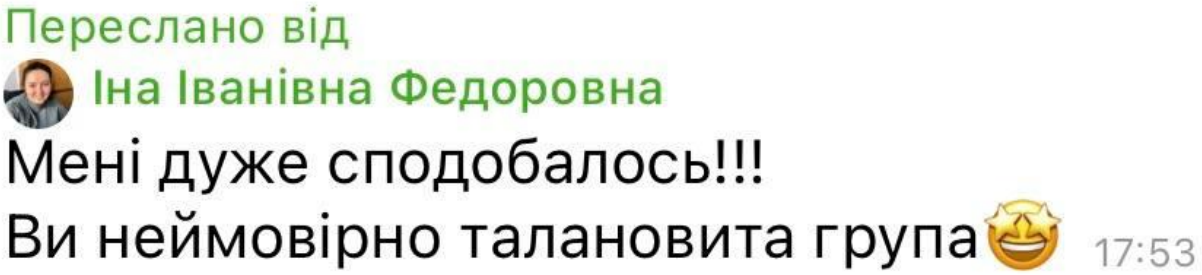

відгук глядача1.5.

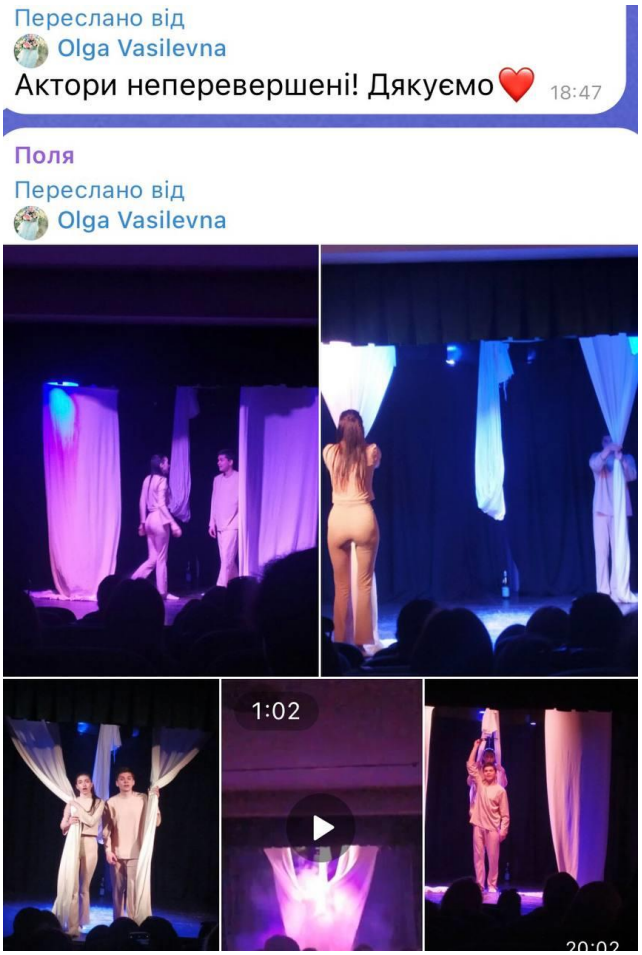

відгук глядача 1.6.

Andrii Zhorniak

Дякую, Вам за можливість бути глядачем Вашої творчої , командної роботи.

Постановка "Хто ти?" студентки Олександри Терлицької за п'єсою Матея Вішнєка "Пригода ведмедиків панда, яку розповів один саксофоніст, котрий мав подружку у Франкфурті", вражає не лише професійним підходом, але й тонким відчуттям, розумінням, а також глибиною і багатошаровістю переданих ідей автора втілених в творі.

З першої сцени, коли абстрактні персонажі Він і Вона прокидаються в одному ліжку, глядач занурюється у комедійну ситуацію, яка поступово перетворюється на захоплюючу подорож до глибин людських відносин, філософії та сюрреалізму. Олександра майстерно занурила глядача через дев'ять ночей, які герої провели разом, показуючи їхній шлях від повного нерозуміння до абсолютної гармонії та єднання.

Особливо вражає, як режисерка передала символіку та містицизм дев'яти ночей — як дев'яти кіл пекла і раю водночас. Цей перехід від відчуження до єдності нагадує алхімію кохання, де любов і смерть стають двома сторонами однієї медалі. Використовуючи точну і лаконічну, але водночас образну мову тексту, Олександра Терлицька створила сакральний фантастичний світ, який існує за власними законами. Вона зуміла зберегти і підкреслити універсальність та глибину слів Вішнєка, промовляючи їх до глядачів на рівні найглибших почуттів та переживань.

відгук глядача1.7.

найглибших почуттів та переживань.

Вистава демонструє високу режисерську майстерність Олександри Терлицької та її здатність до глибокого аналізу і тонкого втілення філософських ідей. Її підхід до роботи з акторами, сценографією та музикою створює цілісне і насичене художнє враження, даруючи глядачу почуття задоволення і роздумів про найважливіші аспекти людського буття.

Ця постановка є яскравим свідченням таланту Олександри Терлицької як режисерки та її величезного потенціалу у театральному мистецтві. З нетерпінням чекаємо на нові творчі проекти та вистави цієї талановитої молодої режисерки. Дякую!!!

17 трав., 21:04

відгук глядача 1.7.

Сценарій

ПРИГОДА ВЕДМЕДИКІВ ПАНДА, яку розповів один саксофоніст, котрий мав подружку у Франкфурті

Матей Вішнєк

Переклад з французької Неди Нежданої

Написано: 1994 року

Дійові особи:

ВІН

ВОНА

РАНОК

ВІН: Хто ти?

ВОНА: Я?

Пауза.

ВІН: Ми знайомі?

ВОНА: Не зовсім.

ВІН: Ми у тебе вдома?

ВОНА: Ні, у тебе.

ВІН: Ти жартуєш?

Пауза.

ВОНА: Та ні, ми у тебе.

ВІН: Це неможливо.

ВОНА: У кожному разі, ти мав ключі.

ВІН: І що ми тут робили?

ВОНА: Не знаю.

ВІН: Ми кохалися?

ВОНА: У тебе є праска?

ВІН: Що?

ВОНА: Я питаю, чи ти маєш праску.

ВІН: Вона мене питає, чи я маю праску. Маячня якась! Може, я ще сплю?

ВІН: То я ще сплю чи вже прокинувся?

ВОНА: Ти спиш.

ВІН: (Намагається трохи поворушити головою). Чорт!

ВОНА: Що сталося?

ВІН: Моя голова… Я ще живий?

ВОНА: Не схоже на те.

ВІН: Ти маєш рацію. Так ми кохалися?

ВОНА: Ти що, нічого не пам’ятаєш?

ВІН: Атож… (Він виймає руку і мацає підлогу). Якщо чесно, то єдина річ, яку я пам’ятаю, то це те, що я залишив десь тут свої цигарки. (Він знаходить пачку, виймає з неї останню цигарку й запалює). Хочеш затягнутися?

ВОНА: Ні, я маю йти. Котра година?

ВІН: Як тебе звати?

ВОНА: (Роззираючись). Де мій будильник?

ВІН: (Мимовільним рухом випростує руку і мацає по підлозі). У мене немає будильника.

ВОНА: Я не сказала твій будильник, я сказала мій! Куди він подівся?

ВІН: Почекаємо, поки задзвонить, і тоді знайдемо його.

ВОНА: Він уже мав дзвонити.

ВІН: Скажи, ти що, завжди носиш будильника з собою?

ВОНА: Так. І тому хочу знайти свого будильника.

ВІН: Слухай, він, мабуть, з твого боку. Я про будильник.

ВОНА: Тут його немає.

ВІН: Тоді… Я не знаю…

ВОНА: Дай мені цигарку.

ВІН: (віддає їй свою цигарку). Це остання.

ВОНА: Ти маєш праску?

ВІН: Послухай, нічого, коли я поставлю тобі ідіотське запитання?

ВОНА: Прошу.

ВІН: Де ми зустрілися?

ВОНА: Так ти не пригадуєш?

ВІН: Все, що я пригадую, так це те, що хтось відкоркував пляшку «Пюліні Монтраше» 45-го року. А потім… чорна діра.

ВОНА: Це вже щось. Якщо ти пригадав «Пюліні Монтраше» 1945-го року, бодай це…

ВІН: Так, я й досі відчуваю у роті його присмак.

ВОНА: І часто з тобою таке трапляється, що ти запам'ятовуєш смак вина, яке цмулив напередодні, але не пригадуєш, як зваблював жінку, з якою спав опісля?

ВІН: Так ми таки кохалися!

ВОНА: Розслабся, любчику, між нами нічогісінько не було.

ВІН: Це ти мене роздягнула?

ВОНА: Та ні. Ти був голим.

ВІН: І що я робив?

ВОНА: Щоб мене збудити? То був не ти, а твій саксофон.

ВІН: Справді?!

ВОНА: Так. Ти дуже добре граєш на саксофоні.

ВІН: Ти так гадаєш?

ВОНА: Авжеж.

ВІН: Тільки я не брав саксофона з собою.

ВОНА: Так, але хтось тобі його позичив. А потім ти зачарував мене Бодлером.

ВІН: Я — Бодлером? Це найкращий жарт, який я чув!

ВОНА: Так, ти прочитав мені напам'ять майже половину Бодлера.

ВІН: Ти глузуєш з мене?

ВОНА: Ні. Ти читав мені Бодлера, і мені це сподобалось.

ВІН: Чорт забирай, але я не знаю жодного рядочка з Бодлера!

ВОНА: Помиляєшся. Ти знаєш значно більше, аніж гадаєш. Ти стаєш таким звабливим, коли напиваєшся і читаєш напам'ять Бодлера.

ВІН: Справді?

ВОНА: Перед тобою живий доказ. Інакше мене б тут не було.

ВІН: А де це все відбувалося?

ВОНА: Що?

ВІН: Саксофон, Бодлер і… все це?

ВОНА: У Кікі.

ВІН: А хто такий Кікі?

ВОНА: Я гадала, то твій приятель.

ВІН: Мій приятель…

ВОНА: Великий знавець вин.

ВІН: Мій друг — великий знавець вин…

ВОНА: Він щойно відкрив власну кав’ярню…

ВІН: Кікі… Кікі, великий знавець вин, який щойно відкрив власну кав’ярню…

ВОНА: До речі, дуже симпатичну.

ВІН: Гаразд, ти кажеш, він має власну кав’ярню… Сподіваюсь, тоді ти пригадаєш ще й адресу. Ти працюєш у нього?

ВОНА: Я прийшла лише на свято, на відкриття.

ВІН: Кав’ярню …

ВОНА: Вона називається «Атмос».

ВІН: А як я там опинився?

ВОНА: Звідки я знаю?

ВІН: А котра була година?

ВОНА: Коли ти прийшов? Десь друга ночі.

ВІН: Угу. А звідкіль я прийшов?

ВОНА: Послухай, я не можу всього знати!

ВІН: Добре!

ВОНА: Що добре?

ВІН: Нічого. Просто я фантазую на тему діри. І від того, що ти мені розповіла, ця діра стає все чорнішою і глибшою.

ВОНА: Тобі варто ще трохи поспати.

ВІН: І там були люди?

ВОНА: Були. Десь так вар’ятів сорок.

ВІН: Хто саме?

ВОНА: Я їх не знаю, я була там уперше.

ВІН: І після свого виступу я пішов до тебе і став читати Бодлера?

ВОНА: Ні, спершу ти вбрався у мою сукню.

ВІН: Ти вигадуєш, це не мій стиль…

ВОНА: Звісно, ні. Я жартую.

ВІН: Дякую. Чудовий жарт. Я обожнюю такі жарти, особливо зранку.

ВОНА: Гаразд, мені вже час іти. Так де твоя праска?

ВІН: Стривай, ми можемо випити кави. Слушна нагода нарешті познайомитися, чи не так?

ВОНА: Навіщо?

ВІН: Чорт забирай, ми ж усе-таки провели цю ніч разом.

ВОНА: Заплющ очі!

ВІН: Чому?

ВОНА: Я йду до ванни.

ВІН: То йди собі.

ВОНА: Кажу ж тобі: заплющ очі!

ВІН: Не розумію, ти що, теж гола-голісінька?

ВОНА: Так.

ВІН: Тоді це означає, що ми кохалися!

ВОНА: Це нічого не означає, любчику. Анічогісінько.

ВІН: То ми кохалися чи ні?

ВОНА: Не сміши. Кохалися чи ні - це не питання.

ВІН: Послухай, я маю право знати, чи ми кохалися. Ти в моєму ліжку, зовсім гола, я теж голяка, в такому разі я маю право…

ВОНА: Ну ж бо, заплющуй очі.

ВІН: До того ж мені подобаються соромливі жінки. Ми ж кохалися, правда?

ВОНА: Замри, добре? Не дивися, не ворушися і мовчи. Згода?

ВІН: А цей Кікі, зрештою, презентував нам невеличку пляшку, еге ж? Я не помиляюсь? Коли ми прийшли сюди, у нас була пляшка, мабуть, вона ще повна… Чи я щось плутаю? Куди поділася моя пляшка?

ВОНА: (З ванної). На кухні.

ВІН: Як тебе звати?

ВОНА: Соланж.

ВІН: Вночі ти казала мені якесь інше ім’я…

ВОНА: Крістіна.

ВІН: Ні.

ВОНА: Матильда.

ВІН: Та ні ж бо.

ВОНА: Анна.

ВІН: Стривай.

ВОНА: Корінна. Наталі. Івонна. Бернар…

ВІН: Послухай… Анно, Наталі, Івонно.

ВОНА: Що?

ВІН: Ти певна, що маєш іти?

ВОНА: Так.

ВОНА: Дай мені, будь ласка, твою праску…

ВІН: Так-так, Соланж… Зараз, Матильдо… Ти не голодна? На кухні повно харчів.

ВОНА: Ні, я не голодна.

ВІН: Є ще три яйця, шматочок сиру… п’ять тістечок… Це ж ціле багатство, з цього можна влаштувати бенкет…

ВОНА: Я маю йти…

ВІН: І ще один ніжний знежирений йогурт…

ВОНА: Ні, дякую, я маю йти. О, мій будильник! Де ти його знайшов?

Чорт. Він не задзвонив. А я точно його заводила… Зі мною таке трапляється вперше.

ВІН: (Запинаючись). Ти… тебе… тебе звати не Соланж.

ВОНА: Називай мене як хочеш, гаразд?

ВІН: Ні, я не відпущу тебе просто так!

ВОНА: Але мені треба. Я справді дуже-дуже спізнююсь.

ВІН: У суботу в мене день народження…

ВОНА: То й що з того? Ти ж не хочеш, щоб я лишалася в тебе аж до суботи?

ВІН: Стривай. Я одягнуся й проведу тебе. Куди ти йдеш?

ВОНА: Ні, послухай. Передусім, тобі треба відпочити. Добре? Ти ж не виспався. А потім, коли будеш у формі, підеш до Кікі, щоб забрати свою тачку. Гаразд? Ти залишив своє авто десь там на розі й, звісно, не міг його знайти сьогодні вранці. Зрозумів? А потім побачимо. Домовились, мій горобчику? Іди вже, до побачення, і гарненько відпочинь.

ВІН: Ні, я не згоден! Нізащо. Я грав для тебе на саксофоні, я читав тобі Бодлера, я перевдягався у твою сукню… Я хочу номер твого телефону.

ВОНА: (Підставляє йому щоку). Ти поцілуєш мене і підеш бай-бай у ліжечко... Згода?

ВІН: Ні, я не згоден. Ти спала у мене, ти мене роздягнула, я дав тобі свою праску, я хочу знати твоє справжнє ім’я!

ВОНА: Навіщо?

ВІН: Тому що… тому… Тому що я хочу познайомитися з тобою, чорт забирай, ось чому!

ВОНА: Але ж я сказала тобі, ти можеш сам обрати мені ім’я.

ВІН: (Отетеріло). Це несправедливо! Ні! В жодному разі! В жодному, жодному, жодному! Я читав тобі Бодлера… Я… зрештою… От, чорт, я втрачаю глузд, мені треба десь заховатися… Зникнути на деякий час… Але це

несправедливо, у жодному разі! Я читав тобі Бодлера… Ти б могла залишитися бодай на трішки… Це несправедливо, несправедливо…

ВОНА: Ти справді думаєш, що я несправедлива?

ВІН: Атож! Тисячу разів так!

ВОНА: Скільки тобі потрібно ще ночей, щоб познайомитися зі мною?

ВІН: (З-під ковдри). Ще одну.

ВОНА: Гаразд, ще одну.

ВІН: Ні, ще дві.

ВОНА: Дві. Дуже добре.

ВІН: Ні! Тиждень! Сім ночей!

ВОНА: Сім ночей — це вже занадто. Ну ти і гурман.

ВІН: Вісім!

ВОНА: Вісім? Це майже ціле життя!

ВІН: Дев’ять! Будь ласка, дев’ять!

ВОНА: Дев’ять, я згодна, вирішено! Але потім ти не проситимеш у мене нічого.

ВІН: Ні.

ВОНА: Слово честі?

ВІН: Так, дев’ять ночей і потім… нічого.

ВОНА: Домовились. Я повертатимусь дев’ять разів. Ось бачиш, дев’ять ночей, але це все! Згода? І ти гратимеш мені на саксофоні!

ВІН: Я чекатиму тебе.

У ТЕМРЯВІ

ВІН:

Буває, моряки піймають альбатроса, [1]

Як заманеться їм розваги…

Як заманеться їм розваги та забав,

І...

І дивиться…

І дивиться…

Чорт!

І дивиться…

І дивиться на них король…

Король блакиті скоса…

Він їхній корабель здалека проводжав…

Він їхній корабель здалека проводжав…

АВТОВІДПОВІДАЧ:

Привіт, це Крістіан… Ти тут?… Добре, слухай, зв’яжися зі мною якнайшвидше, у мене є для тебе пропозиція! Бувай!

ПЕРША НІЧ

ВОНА: Це я.

ВІН: Що?

ВОНА: Це я.

ВІН: Як же ти увійшла?

ВОНА: Тут було відчинено.

ВІН: Справді?

ВОНА: Так, я принесла тобі пошту.

ВІН: Ти вмієш відмикати будь-які замки. Ти це вже читала?

ВОНА: Атож. Нічого цікавого. Лише рахунки.

ВІН: Так, я по вуха в лайні.

ВОНА: Ти не виходив сьогодні?

ВІН: Ні, я чекав на тебе.

ВОНА: Брехун. Ти сопів як бабак.

ВІН: Ні, я чекав на тебе. Я дізнався, що цього типа, Кікі, просто не існує.

ВОНА: Як так Кікі не існує?

ВІН: Я телефонував усім своїм друзям. Вчора ніхто нічого не святкував.

ВОНА: Ти брехун. Нікому ти не телефонував.

ВІН: Звідкіля ти знаєш?

ВОНА: Тому що я вмію відмикати будь-які двері.

ВІН: Я не вірив, що ти повернешся.

ВОНА: Я ж заприсяглася.

ВІН: Опівночі я грав для тебе на саксофоні.

ВОНА: Я чула.

ВІН: То може, ти моя нова сусідка і живеш поверхом нижче?

ВОНА: Ні. Я живу з тобою.

ВІН: Дев’ять ночей, так.

ВОНА: Це може бути дев’ять життів.

ВІН: Ти знаєш, мені подобається укладати з тобою угоди.

ВОНА: А це тебе не тривожить - знати, що ти все втратиш?

ВІН: Я був певен, що ти мене розігруєш. Можна я тебе поцілую?

ВОНА: Ні, спочатку ти приймеш душ.

ВІН: Що?

ВОНА: Від тебе жахливо тхне. А ще треба повідчиняти вікна і трохи навести лад у цьому борделі. Я не можу спати з тобою дев’ять ночей серед такого бедламу.

ВІН: Підкоряюся вашим наказам!

ВОНА: І ще поголися. Я вранці побачила, що твоя туалетна вода скінчилася.

ВІН: І як же ти помітила?

ВОНА: У мене алергія на порожні флакони.

ВІН: В такому разі, тобі ліпше уникати кухні. Там повно порожніх коробок.

ВОНА: Не хвилюйся, я пройшлася по магазинах.

АВТОВІДПОВІДАЧ:

Доброго вечора, Мішель, це Елізабет. Візьми ж бо слухавку… Ти тут… Ти не тут… Ти тут… Ти не тут… То ти візьмеш слухавку?… Ні, не візьмеш… Гаразд, це Елізабет. До побачення.

ВІН: О, це вже щось!

ВОНА: Ти не слухаєш записи на автовідповідачі?

ВІН: Мене вже дістали всі ці повідомлення. Я хочу, щоб вони дали мені спокій.

ВОНА: Ти сьогодні нічого не їв.

ВІН: Я не зголоднів.

ВОНА: (Цілує його). Ти справді чекав на мене?

ВІН: Так.

ВОНА: Ходи сідай. Можеш відкоркувати пляшку вина, якщо хочеш.

ВІН: Що це? «Пюліні Монтраше» 45-го року! О Боже, це ж, мабуть, коштує до біса!

ВОНА: Авжеж. Я дещо прикупила, це ж наша перша ніч, треба це відмітити.

ВІН: «Пюліні Монтраше» 1945 року. Це мені щось нагадує.

ВОНА: Що?

ВІН: Це мені нагадує… Дивно, я відчуваю, що це мені щось нагадує…. Але… не пригадаю, що саме.

ВОНА: Якщо ваша ласка Чи не будете ви так люб’язні скуштувати вина? Прошу вас.

ВІН: Так… Все ясно… Цей аромат мені дещо нагадує… Ви дозволите? Скуштуйте, пані! Не може бути, щоб цей букет вам нічого не нагадав…

Стукіт у двері.

ВОНА: Ти на когось чекаєш?

ВІН: Я?

ГОЛОС ЗА ДВЕРИМА: Пане Пельолю…

ВОНА: (Пошепки). Хто це такий?

ВІН: Вони всі божевільні.

ВОНА: Але ж…

ВІН: Зануди! (Голосно). Ви всі зануди!

ГОЛОС ЗА ДВЕРИМА: Пане Пельолю…

ВОНА: (Пошепки). Та відчини вже йому, запитай, чого він хоче.

ВІН: (Пошепки). Тсс! Я не бажаю знати, чого він хоче.

ВОНА: (Пошепки). Ти хочеш, щоб я йому відчинила?

Нові удари.

ГОЛОС ЗА ДВЕРИМА: Пане Пельолю…

ВІН: (Пошепки). Ходімо, нам треба рятуватися!

ВОНА: Але як?

ВІН: Хутко, хутко! Якщо ми залишимось, вони нас упіймають! Вони всі божевільні, всі! Хутко, хутко… Поспіши… Нам треба вибратися звідси, хутко…

ВОНА: (Відволікаючи). Твоє прізвище Пельоль?

ВІН: (Голосно). Тут нікого немає, чуєте? У цій квартирі нікого немає. Дідько б його вхопив, ви що, не розумієте? Збіговисько зануд! (Пошепки) . Скажи їм, скажи їм, що вони збіговисько зануд!

ВОНА: (Голосно). Збіговисько зануд!

ГОЛОС ЗА ДВЕРИМА: Пане Пельолю…

ВІН: (Голосно). Тут нікого немає! Нікого! (Пошепки). Скажи їм, скажи їм, що тут нікого немає.

ВОНА: (Голосно). Нас тут немає!

ВІН: Скажи їм, що нас ніде немає.

ВОНА: Нас ніде немає! Хамло!

ВІН: Це щось! (Вибухи сміху під ковдрою). Ти бачила? Бачила? Я вихопив у них в останню хвилину.

ВОНА: О! А що це таке?

ВІН: Пляшечка. Це все, що я зміг урятувати.

У ТЕМРЯВІ

АВТОВІДПОВІДАЧ:

Привіт, це Крістіан… Так тебе немає? Слухай, чи не зможеш ти зіграти в Греноблі, 27-го і 28-го? Якщо ти не зможеш, зв’яжися зі мною якнайшвидше! Це дуже терміново… і потім… я ще маю халтуру для тебе, зачекай, поки я візьму записника… на цілий тиждень, наприкінці травня… Я розповім тобі про це… Я все ще тут, у Греноблі, я знаю, ти будеш 15-го в Ліоні, мене в Ліоні 15-го не буде, я буду в Греноблі… То як? Тож завтра, завтра у нас п’ятниця, я буду вдома весь ранок, спробую зв’язатися з тобою по телефону. Сподіваюся, у тебе все чудово, міцно обіймаю. Бувай, Мішелю.

ДРУГА НІЧ

ВОНА: Скажи а.

ВІН: а.

ВОНА: Лагідніше: а.

ВІН: а.

ВОНА: Тихеньке а.

ВІН: а.

ВОНА: Я хочу ніжного а-а.

ВІН: а.

ВОНА: Голосно, але ніжно: а.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а так, ніби освідчуєшся мені в коханні.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а так, ніби присягаєшся, що ніколи мене не забудеш.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а так, ніби кажеш, що я гарна.

ВІН: а!

ВОНА: Скажи а так, ніби кажеш, що хочеш мене.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а, ніби просиш мене залишитися.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а, ніби кажеш мені: "роздягнися!".

ВІН: а!

ВОНА: Скажи а, ніби ти запитуєш мене, чому я спізнилась.

ВІН: а?

ВОНА: Скажи а, ніби бажаєш мені доброго дня.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а, ніби прощаєшся зі мною.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а, ніби запитуєш мене, чи я принесла тобі що-небудь.

ВІН: а?

ВОНА: Скажи а, ніби кажеш мені, що ти щасливий.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а, щоб дати мені знати, що більше не хочеш мене бачити.

ВІН: а!

ВОНА: Ні, не те…

ВІН: а!

ВОНА: Май на увазі, якщо ти не будеш слухатися, я припиню гру.

ВІН: а…

ВОНА: Тоді скажи а, ніби більше не хочеш мене бачити.

ВІН: а…

ВОНА: Дуже добре. Тепер скажи а, ніби жалієшся мені, що дуже погано спав без мене, що мріяв лише про мене і що вранці прокинувся страшенно втомленим і без найменшого бажання жити далі.

ВІН: а.

ВОНА: Гм. Скажи а, ніби ти маєш мені сказати щось дуже важливе.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а, щоб наказати мені припинити просити тебе казати а.

ВІН: а!

ВОНА: Скажи а, щоб було очевидно, як це чудово — говорити лише за допомогою а.

ВІН: а.

ВОНА: Попроси мене сказати а.

ВІН: а.

ВОНА: Попроси мене сказати ніжне а.

ВІН: а.

ВОНА: Попроси мене сказати тихеньке а.

ВІН: а.

ВОНА: Запитай мене, чи я люблю тебе так само, як ти мене.

ВІН: а?..

ВОНА: Скажи, що я доводжу тебе до божевілля.

ВІН: а!

ВОНА: І що ти більше не можеш так!

ВІН: а!

ВОНА: Ні, не зараз.

ВІН: а?

ВОНА: Я не знаю… Але, можливо, я повечеряю вдома.

ВІН: а.

ВОНА: Гаразд, а в тебе є соус?

ВІН: а.

ВОНА: Тоді ходімо.

ВІН: а!

ВОНА: Тоді лишаємось.

ВІН: а…

ВОНА: Ходи сюди…

ВІН: а…

ВОНА: Поглянь мені просто у вічі.

ВІН: а.

ВОНА: Скажи а подумки.

ВІН: …

ВОНА: Ніжніше…

ВІН: …

ВОНА: Сильніше. І чіткіше, щоб я могла це вхопити.

ВІН: …

ВОНА: Тепер скажи а подумки, ніби освідчуєшся мені в коханні…

ВІН: …

ВОНА: Ще раз.

ВІН: …

ВОНА: Скажи подумки а, ніби присягаєшся, що ніколи мене не забудеш…

ВІН: …

ВОНА: Скажи а так, ніби кажеш, що я гарна.

ВІН: …

ВОНА: А тепер я хочу дещо запитати у тебе… Щось дуже важливе… І ти маєш відповісти мені подумки. Готовий?

ВІН: …

ВОНА: а?

ВІН: …

ВОНА: …

ВІН: …

У ТЕМРЯВІ

АВТОВІДПОВІДАЧ:

Мішелю, доброго вечора, це знову Жан-Марк, гаразд, коли відправлятимеш мені листа для отримання авторського контракту, підготуй ще відомість з твого банківського рахунку. Це все. Якщо тобі потрібна буде ще якась інформація, можеш знайти мене у Іоланди, а сьогодні ввечері я вдома. Бувай.

ТРЕТЯ НІЧ

ВІН: Вуаля! Це називається тошінель.

ВОНА: (Розглядаючи страву). І воно їстівне, ось це?

ВІН: Та, звісно, їстівне.

ВОНА: Це щось єврейське?

ВІН: Ні. Радше польське. Це готувала моя мама, коли я був ще хлопчиком.

ВОНА: Це солодке?

ВІН: Та ні. Це страва. Це може бути навіть основною стравою.

ВОНА: М-м-м.

ВІН: Тобі подобається?

ВОНА: Це робиться з картоплі?

ВІН: Так.

ВОНА: М-м-м. Смачно. А як це готується?

ВІН: Я не можу тобі сказати.

ВОНА: Чому?

ВІН: Цей рецепт – сімейна таємниця.

ВОНА: Тоді я більше не їм.

ВІН: Гаразд, тобі я відкрию… Спершу ти чистиш картоплю і треш її на тертушці.

ВОНА: Як моркву?

ВІН: Як моркву, так… Потім ти додаєш два яйця, трохи борошна, солі, прянощі… Збиваєш усе це, поки не загусне… викладаєш на розігріту пательню… ніби омлет… Оце і все… моя мама готувала мені цю страву, коли я був маленьким… Мабуть, я не їв цього років із тридцять...

А ще у нас був сад… І одна яблуня, яку батько посадив у день мого народження… Мій тато був таким… Він саджав дерево щоразу, коли мама народжувала дитину… Коли я народився, в саду вже росли абрикос, слива, вишня і горіх. Абрикосове дерево – це була моя старша сестра Брижитта, слива – мій брат Жан, вишня і горіх – мої сестри-близнючки Марі-Жанна і Марі-Клер. Мій тато був таки дивакуватим… До речі, ніхто не знав, чому він обирав для кожної дитини те чи інше дерево… І після мого народження дерева продовжували з’являтися в нашому саду: груша, ялинка і ще щось таке екзотичне, як ебенове дерево, що розквітає дуже-дуже повільно… Зрештою… Кілька років тому я поїхав провідати маму і побачив знову той сад. Він лишився таким самим, всі дерева квітнули, а моя мама була здивована, коли мене побачила, ніби сама яблуня увійшла до кімнати замість мене. До речі, я гадаю, насправді ми мамі не потрібні, і я і мої брати, вона за нами особливо не сумує. Бо для неї ми всі тут, поруч, у саду… Завжди у саду… Вона так звикла проводити час на веранді, споглядаючи дерева, споглядаючи нас… у чеканні, як кожне рясно вродить… що… зрештою… Треба їй зателефонувати днями… Зараз дозрівають яблука, і моя мама… я відчуваю, як вона мене їсть… І от що дивно, старий таки мав рацію у виборі дерев… Так нібито відчував, що колись мама залишиться зовсім самотньою… А так вона принаймні має свіжі фрукти упродовж цілого року …… Це справді божевілля, ти ж бачиш… Вона їсть нас потай, аби якось компенсувати нашу відсутність… Здається, у мене був напад безладного патякання? Ти мала б мене зупинити...

ЧЕТВЕРТА НІЧ

Вона приносить клітку для птахів, покриту чорною хусткою.

ВОНА: Я тобі щось принесла.

ВІН: Що?

ВОНА: Це звір.

ВІН: Птах?

ВОНА: Насправді, точно невідомо, якої він форми.

ВІН: Я не розумію.

ВОНА: Його форма… Скоріше, тіло. У нього немає тіла.

ВІН: Він невидимий?

ВОНА: Він не невидимий, але його не видно.

ВІН: А як же ти тоді знаєш, що він у клітці?

ВОНА: Коли клітка накрита, він ворушиться.

ВІН: Справді?

ВОНА: Так. Він ворушиться лише в темряві. От послухай.

ВІН: Що він робить?

ВОНА: Хтозна. Можливо, їсть. Може, гуляє. Можливо, мріє. А може, співає.

ВІН: Співає — тут, зараз?

ВОНА: У кожному разі, він постійно щось говорить. Але ніколи не знаєш, що саме він каже.

ВІН: Це ж не крик, оце ось?

ВОНА: Я не знаю.

ВІН: І що мені з ним робити?

ВОНА: Це як прикраса.

ВІН: Прикраса?!

ВОНА: Для оздоблення оселі. Особливо пасує до спальні. Бо ж він не любить лишатися на самоті, в жодному разі.

ВІН: Слухай, мені не подобається звір, якого не можна угледіти.

ВОНА: Але ти можеш його бачити.

ВІН: Як я можу його побачити, коли він невидимий?

ВОНА: Але ти можеш побачити його присутність. Цього досить. Або якщо ти хочеш справді пересвідчитися, що він тут, можна дати йому поїсти. Ти знімаєш чохол, ставиш йому їжу у чистій мисочці, потім накриваєш клітку і трохи чекаєш. Він завжди їсть дуже швидко і з'їдає все дощенту. Тож тільки-но він доїсть, ти піднімеш чохол і побачиш свою мисочку порожньою. Отак ти його і угледиш.

ВІН: Я побачу свою порожню мисочку.

ВОНА: Саме так ти його і побачиш.

ВІН: Так, звісно…

ВОНА: То як?

ВІН: Що як?

ВОНА: Ти погоджуєшся?

ВІН: А що він любить їсти?

ВОНА: Абрикосові кісточки, петрушку… Навіть маленькі крихітки гарячого хліба… Але ти знаєш, він їсть багацько… Треба годувати його що чотири години.

ВІН: О ні, це неможливо, мене іноді цілими днями немає вдома.

ВОНА: Як це? Тобі треба буде лише повертатися кожні чотири години. І ще треба пильнувати, бо час від часу він народжує маленьких.

ВІН: Прекрасно! Він народжує їх самостійно? Відкладає яйця чи як?

ВОНА: Ніхто не знає як. Мені здається, це відбувається від світла. Щоразу, коли знімають чохол із клітки, він запліднюється світлом.

ВІН: Тоді це самка.

ВОНА: Можливо. Але мені здається, що ця популяція нараховує лише самок.

ВІН: Гаразд, а що робити з маленькими, коли вони народяться?

ВОНА: Спершу ти можеш їх погладити. Новонароджені дають себе гладити лише перші дві-три хвилини життя…

ВІН: А що з їжею?

ВОНА: Отут маленька проблема.

ВІН: Що, їх теж треба годувати раз на чотири години?

ВОНА: Ні, маленьких спершу треба відлучити від їхньої матері. Це абсолютно необхідно, бо маленькі цього виду відразу помирають, якщо їх тут же не відлучити від мами. А для цього слід завжди мати напоготові маленьку клітку. І як щойно ти побачиш, як спалахне маленька іскорка у клітці, це означатиме, що маленькі хочуть відокремитись. Тоді ти відчиниш велику клітку і тричі промовиш: піу, піу, піу. І маленький перейде з великої клітки до малої.

ВІН: То ці істотки дуже розумні.

ВОНА: Так, у них неймовірна пам’ять. Якщо ти розкажеш їм історію, всі маленькі, які потім народяться, будуть переповідати її слово у слово. Адже бувають моменти, коли ти зможеш розмовляти з ними.

ВІН: Це коли?

ВОНА: Під час затемнень.

П’ЯТА НІЧ

Він голиться перед маленьким люстерком, яке стоїть на обідньому столі.

Вона передає йому сорочку.

ВІН: Уже, мабуть, восьма година.

ВОНА: Ти так гадаєш?

ВІН: Мій сусід зверху… Ти чуєш його? Він щойно повернувся.

ВОНА: Я нічого не чую.

ВІН: Він завжди повертається десь близько восьмої. Зараз він роззувається.

ВОНА: Ти божевільний. Як ти можеш це знати?

ВІН: Я не знаю. Віднедавна мій слух розвинувся просто шалено. Я чую всі звуки в будинку. Послухай, він вмикає чотири лампи у вітальні.

ВОНА: Зупинись.

ВІН: Але це насправді… Я чую кроки, голоси, дихання… Навіть шурхіт комах у стінах… Особливо коли стемніє… Віднедавна всі звуки будинку проходять крізь мій мозок… Навіть коли вони мовчать, я чую, що вони мовчать…

ВОНА: Він живе сам?

ВІН: Так. Він тут місяців зо три. Відчуваєш, як він проходить по кімнаті?

ВОНА: Ні.

ВІН: Він поклав свою пошту на кухонний стіл.

ВОНА: (Наближається і дивиться в дзеркало). Він відчиняє холодильник…

ВІН: І дістає звідтіля пляшку молока.

ВОНА: Ти певен, що це молоко?

ВІН: Послухай, як він п’є. Це може бути лише молоко.

ВОНА: Твоя правда.

ВОНА: Він знову ставить пляшку молока у холодильник і зачиняє його.

ВІН: Браво!

ВОНА: Він вмикає телевізор. Той починає працювати.

ВІН: Він знаходить якусь дурнувату програму.

ВОНА: І що це?

ВІН: Мультик.

ВОНА: І як ти гадаєш, скільки йому років?

ВІН: Так десь із тридцять. Дістає заморожений стейк.

ВОНА: Він кладе стейк на пательню. Ставить пательню на електроплитку. Вмикає на всю напругу. Відкриває банку кукурудзи.

ВІН: Ти певна, що це кукурудза?

ВОНА: Абсолютно.

ВІН: Ти швидко вчишся.

ВОНА: Чорт забирай! А це що таке?

ВІН: Це на першому поверсі. Маленький хлопчик, поведений на комп’ютерних іграх.

ВОНА: Я чую, як зліва хтось слухає симфонічну музику у навушниках.

ВІН: А, це пан Морісерті.

ВОНА: Це Вівальді?

ВІН: Ні, це Алессандро Марчелло.

ВОНА: Чуєш? Хтось відчинив внизу двері.

ВІН: Це, напевно, панна Вернь. Вона завжди повертається чверть на дев'яту.

ВОНА: Вона піднімається пішки.

ВІН: Так, вона живе на другому поверсі.

ВОНА: Вона виглядає втомленою.

ВІН: Так, вона багато працює.

ВОНА: Яка ж ця дівчина сором'язлива!

ВІН: Я завжди думав про те, що вона мала б зустріти того хлопця, що мешкає нагорі. Це просто божевілля, що їм ніколи не випадає зустрітися. Вранці він виходить о сьомій тридцять. Вона – за чверть восьма. У неділю вранці вона йде на базар, а він встає пізно. Коли він виходить, щоб іти в басейн, вона порядкує на кухні. І навіть коли вони виходять прогулятися чи за покупками, то розминаються в останній момент, буквально на одну-дві хвилини.

ВОНА: Вона роззувається. Знімає пальто. Вішає пальто на вішалку.

ВІН: Тепер вона буде слухати автовідповідач.

ВОНА: Так, вона його слухає.

ВІН: Щоразу її мати просить зателефонувати. Тепер вона піде на кухню.

ВОНА: Вона туди і йде.

ВІН: Вона має взяти яблуко.

ВОНА: Мені здається, що цього разу то груша.

ВІН: (Покірно). Нарешті… Зараз вона вмикне телевізор.

ВОНА: У мене таке відчуття, що вона дивиться той же канал, що і цей хлопець нагорі.

ВІН: Вони обоє звихнуті. Шкода, що вони не дивляться разом одну й ту саму бридоту.

Він голиться, вона тримає для нього дзеркало.

ШОСТА НІЧ

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Де ти був? Я прийшла вчасно, а тебе не застала. Ти що, хочеш втекти від мене? Ти обіцяв чекати на мене вдома. Ти ходив за поштою? Я сподіваюся, ти ще не переглядав її. Віднеси її назад до поштової скриньки, гаразд? Але пильнуй, щоб тебе ніхто не побачив. На жаль, я не зможу повернутися цього вечора. Але завтра ми побачимось неодмінно. Сьогодні вранці я забула в тебе рукавички. Вони, мабуть, лежать десь на подушці… Бачиш? Можеш їх там і залишити, мені буде приємно знати, що твоя голова спить на моїх пальчиках. Послухай, будь розумником і постарайся цього вечора лягти спати раніше. І в жодному разі не слухай це повідомлення вдруге. Добре? Ти мені обіцяєш? Скажи, що ти мені обіцяєш. Голосніше, щоб я почула твій голос…

ВІН: Так…

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Голосніше! Я нічого не чую. Ще голосніше, я тебе прошу…

ВІН: Так, так, так…

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Дякую… Я довіряю тобі… Цілую тебе дуже міцно… До завтра. І не забудь повернути пошту до поштової скриньки. Гаразд? Я у тебе, з тобою, навіть цієї миті. Згода? Тоді до завтра.

Кінець запису.

Довга тиша.

ВОНА:(Її голос на автовідповідачі). Де ти був? Я прийшла вчасно, а тебе не застала. Ти що, хочеш втекти від мене? Ти обіцяв чекати на мене вдома. Ти ходив за поштою? Я сподіваюся, ти ще не переглядав її. Віднеси її назад до поштової скриньки, гаразд? Але пильнуй, щоб тебе ніхто не побачив. На жаль, я не зможу повернутися цього вечора. Але завтра ми побачимось неодмінно. Сьогодні вранці я забула в тебе рукавички. Вони, мабуть, лежать десь на подушці… Бачиш? Можеш їх там і залишити, мені буде приємно знати, що твоя голова спить на моїх пальчиках. Послухай, будь розумником і… не пробуй слухати цей запис утретє. Чому ти мене не послухався? Є речі, які ти повинен розуміти сам! Я не можу тобі всього пояснити. Добре, пообіцяй, що ти мене більше не обманеш. Ти мені обіцяєш? Скажи, що ти мені обіцяєш. Голосніше, аби я почула твій голос…

ВІН: Так…

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Голосніше! Я нічого не чую. Ще голосніше, я тебе прошу…

ВІН: Так, я тобі обіцяю…

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Дякую… Я довіряю тобі… Цілую тебе дуже міцно… До завтра. І не забудь повернути пошту до поштової скриньки. Гаразд? Я у тебе, з тобою, навіть цієї миті. До завтра.

Кінець запису.

Він наливає собі, п’є.

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Де ти був? Ти що, хочеш втекти від мене? Ти обіцяв чекати на мене вдома. Я сподіваюся, що ніхто не бачив, як ти виходив і входив. На жаль, я не зможу повернутися цього вечора. Ні, не тому, що ти порушив свої обіцянки. За це я тебе пробачаю. І завтра ми неодмінно побачимось. Гаразд? А тепер будь розумником і постарайся лягти спати раніше. І ще одне. Облиш своє розслідування. Ти більше ніколи не знайдеш ні кав’ярні Кікі, і нічого іншого… Облиш це, гаразд? Дякую… Я вірю тобі… Цілую тебе міцно… До завтра. І не забувай: я у тебе, з тобою, навіть цієї миті. Адже ця ніч – наша шоста ніч. До завтра.

Кінець повідомлення.

ВІН: Ні!

ВІН: Ні! Ні! Ні! Ти вкрала у мене цю ніч. Я не згоден!

ВОНА: (Її голос на автовідповідачі). Та ж звісно, ця ніч – наша шоста ніч. Хіба я зараз не з тобою? Це буде дуже гарна ніч, от побачиш. Мої рукавички поряд із тобою на подушці… І ще інші п’ять ночей, які ще тут, з тобою… А тепер ти маєш вимкнути світло і навчитися слухати тишу… Ти ляжеш у ліжко… Заплющиш очі… І слухатимеш тільки тишу… І більше не торкнешся цього апарату… Ми слухатимемо тишу разом, згода? Ти маєш уявити, що це тиша мого голосу.. що ця тиша — це я… Це я, ця тиша, яка тебе пестить... Заспокойся, я з тобою… Послухай…

Касета автовідповідача продовжує крутитися. Він слухає тишу на касеті автовідповідача.

СЬОМА НІЧ

ВОНА: Давай, виходь звідтіля.

Пауза.

ВОНА: Давай, не блазнюй, виходь.

Пауза.

ВОНА: Ти справді сердишся, так?

Пауза.

ВОНА: Ти що-небудь їв?

Пауза.

ВОНА: Якщо хочеш, я тобі щось приготую.

Пауза.

ВОНА: Ти хочеш спагетті?

Пауза.

ВОНА: (Нишпорячи у холодильнику). А омлет?

Пауза.

ВОНА: А тошінель?

Пауза.

ВОНА: Ну, скажи хоч що-небудь, ти перейшов усі межі… Я тобі нічого такого не зробила.

ВІН: Таки зробила.

ВОНА: Ні.

ВІН: (Невидимий). Так.

ВОНА: А якщо ми помиримось?

ВІН: (Невидимий). Ні.

ВОНА: Я приготую тобі щось попоїсти. Я навіть помию посуд.

ВІН: (Невидимий). Ні.

ВОНА: Я принесла пляшку вина. Вино, яке ти любиш.

ВІН: (Невидимий). Та плював я на нього. Я від нього чманію. Віднині я п’ю лише молоко.

ВОНА: А що означають усі ці клітки?

ВІН: (Невидимий). Це тебе не стосується.

ВОНА: Ти не хочеш мене поцілувати?

ВІН: (Невидимий). Навіщо?

ВОНА: Іди сюди, я хочу, щоб ти мене поцілував.

ВІН: (Невидимий). Зажди. Спершу я маю погодувати цих горобчиків.

Ай!

ВОНА: Що сталось?

ВІН: (Невидимий). Нічого.

ВОНА: Вони тебе вкусили?

ВІН: (Невидимий). Що? (Спалах у клітці). Та зупиніться, о Боже, зупиніться!

ВОНА: Та що ти там робиш?

ВІН: (Невидимий). Вони божевільні, божевільні, божевільні! Тільки-но з’являються на світ, як починають народжувати маленьких! Ще й вважають, що я їхній батько!

ВОНА: Та ж звісно, ти їхній батько! Май на увазі, саме ти провокуєш їх на розмноження.

ВІН: (Невидимий). Та я їх навіть не торкався!

ВОНА: Та невже?

ВІН: (Невидимий). Звісно, ні! Вони стали неймовірно розбещеними. Вони кохаються з моїм запахом, з моєю тінню, з моїм диханням, з биттям мого серця. Тільки-но я щось вимовлю, як вони злягаються з моїми словами… Зазирну в дзеркало — вони сплять із моїм відображенням… Я ніколи не бачив такої жадоби життя! Що з цим робити? Куди я їх саджатиму через два-три дні?

Спалахи у всіх клітках, ніби феєрверк.

ВОНА: Ну досить, виходь. Хай вони трохи почекають, а ти виходь звідтіля.

ВІН: Боже мій, звідки я маю вийти? Я ніде. Насправді, я й сам не знаю, де я. Може, ти скажеш, звідкіля я промовляю до тебе?

ВОНА: Так.

ВІН: (Невидимий). Звідкіля?

ВОНА: Звідусіль.

ВІН: (Невидимий). Тоді я всюди.

ВОНА: Ти помреш там із голоду.

ВІН: (Невидимий). Я не можу померти з голоду, бо їжа не може померти з голоду.

ВОНА: То вони тебе їдять?

ВІН: (Невидимий, зітхаючи). Так мені здається.

ВОНА: Ти певен?

ВІН: (Невидимий). Так. Гадаю, вони мною нажерлися, поки я ще не встиг збагнути, що відбувається.

ВОНА: І тобі було боляче?

ВІН: (Невидимий). Навпаки, мені це сподобалось. Тільки тепер я ширяю упорожні по всій кімнаті. Це їх страшенно збуджує, бо вони продовжують розмножуватися зі швидкістю світла. (У розпачі). Адзусь! Дзусь! Дзусь!

Нова серія спалахів у клітках.

ВОНА: Чого вони ще хочуть?

ВІН: Вони щойно кохалися з тією штукою, про яку я думав.

ВОНА: О Боже, перестань думати! Вони заполонять увесь квартал!

ВІН: А ти не можеш приєднатися до мене в такому разі? Мені здається, було б ліпше, якби вони кохалися водночас із нами.

Серія спалахів. Тіні переплітаються поміж собою.

ВОСЬМА НІЧ

ВІН: Я хочу одружитися з тобою.

ВОНА: Я згодна.

ВІН: Сподіваюсь, ти не одружена?

ВОНА: Ні.

ВІН: Чудово.

ВІН: Отже?

ВОНА: Що отже?

ВІН: Ти хочеш стати моєю дружиною?

ВОНА: Я сподіваюсь, ти не одружений?

ВІН: Ні.

ВОНА: Чудово.

ВІН: Отже?

ВОНА: Що отже?

ВІН: Ми одружуємось?

ВОНА: Так.

ВІН: Я хочу, щоб ми зробили це зараз.

ВОНА: Добре.

ВІН: Зараз.

ВОНА: Зараз?

ВІН: Зараз.

ВОНА: Сьогодні?

ВІН: Та не сьогодні, а зараз.

ВОНА: Зараз?

ВІН: Так.

ВОНА: Добре.

ВІН: Отже?

ВОНА: Отже що?

ВІН: Ми це робимо?

ВОНА: Так.

ВІН: Чудово.Нам потрібен свідок.

ВОНА: Якщо ми цього хочемо.

ВІН: Справді. Нам не потрібен свідок.

ВОНА: Ні.

ВІН: Дуже добре.

ВІН: Нам ніхто не потрібен.

ВОНА: Ні.

ВІН: Дуже добре.

ВОНА: Але потрібен хоч би якийсь ритуал.

ВІН: Ти готова?

ВОНА: Так.

ВІН: Тоді я оголошую нас чоловіком і жінкою.

ВОНА: Так.

Дзвонить телефон. Один раз, другий, третій, четвертий, п’ятий, шостий, сьомий, восьмий раз.

Дзвінки припиняються.

ДЕВ’ЯТА НІЧ

ВОНА: Ти спиш?

ВІН: Мені сниться, що ти говориш зі мною.

ВОНА: Ти мене чуєш?

ВІН: Мені сниться, що я тебе чую.

ВОНА: Ти боїшся?

ВІН: Так.

ВОНА: Чого ти боїшся?

ВІН: Я боюся, що хтось прийде і розбудить нас.

ВОНА: Я з тобою, у твоєму сні?

ВОНА: Так.

ВОНА: Ти можеш торкнутися мене?

ВІН: Мені не треба тебе торкатися, бо ми бачимо один і той самий сон.

ВОНА: Ти можеш мені розповісти його?

ВІН: Він ще незрозумілий. Та мені здається, що він помалу відділяється від нас самих.

ВОНА: Від наших тіл?

ВІН: Так, ми їх помалу залишаємо.

ВОНА: А наші тіла, ти їх бачиш?

ВІН: Так. Вони сплять в обіймах один одного. Їм добре.

ВОНА: Тоді послухай мене уважно. Чи нам ще потрібні наші тіла?

ВІН: Напевне, ні.

ВОНА: А наші тіла? Чи вони шкодують за нашою відсутністю?

ВІН: Напевне, ні.

ВОНА: Ти відчуваєш, як ми віддаляємося від нашої присутності.

ВІН: Так.

ВОНА: Від нашої пам’яті?

ВІН: Так.

ВОНА: Від наших п’яти почуттів? Вони залишаються за нами, ніби п’ятикутник, намальований на асфальті.

ВІН: Так.

ВОНА: І ти страждаєш від цього?

ВІН: Ні, від цього я стаю надзвичайно легким.

ВОНА: Тепер вони дуже далекі, наші тіла, сплетені в обіймах. Все далі і далі. Ти їх ще бачиш?

ВІН: Ніби дві маленькі мушельки.

ВОНА: Ми стали двома голосами, просто двома голосами у леті.

ВІН: Чимось більшим.

ВОНА: Чимось більшим, це чим?

ВІН: Радше, двома змахами білих крил у леті.

ВОНА: Ми у вільному польоті над нами самими, чи не так?

ВІН: Щось більше.

ВОНА: Щось більше — це що?

ВІН: Я не знаю. Ми летимо над усім нам уже непотрібним.

ВОНА: Ми ширяємо над світом?

ВІН: Над усім.

ВОНА: Можливо, ми стали нерозлучними. Нарешті, нерозлучними…

ВІН: Я відчуваю тебе так, нібито ми два крила одного птаха.

ВОНА: Тоді дивно, що ми ще можемо спілкуватися. Тепер у нас мав би бути один голос.

ВІН: Я гадаю, що скоро так і буде.

ВІН: Ти чуєш мене так, ніби я твій власний слух?

ВІН: Так.

ВОНА: Ти бачиш мене так, ніби я твій власний зір?

ВІН: Так.

ВОНА: Ти більше не можеш мене торкнутися, бо неможливо торкнутися власного дотику.

ВІН: Саме так.

ВОНА: І ти сумуєш за тим, що більше не маєш форми?

ВІН: Ні, я наближаюся до досконалості.

ВОНА: Ти можеш побачити ще щось довкола себе?

ВІН: Так, я почуваюся повікою, що прикриває видиме.

ВОНА: А в центрі всього, що ти бачиш у центрі всього?

ВІН: Нас.

ВОНА: А що ти чуєш?

ВІН: Музику. Музику падіння у самому падінні.

ВОНА: Це недобре. Ти ще боїшся мене.

ВІН: Можливо.

ВОНА: Не відповідай мені більше.

ВІН: Але я знаю всі відповіді…

ВОНА: Ти ще боїшся тиші?

ВІН: Ні, тому що тиші більше не існує.

ВОНА: І ми будемо говорити так до нескінченності?

ВІН: Так. Бо якщо ми припинимо говорити, боюся, ми втратимо рівновагу і впадемо.

ВОНА: Ти ще пам’ятаєш те місце, звідкіля ми вирушили в дорогу?

ВІН: Ні.

ВОНА: Ти пам’ятаєш моє останнє запитання?

ВІН: Ні.

ВОНА: Ти пам’ятаєш, що я запитаю у тебе за мить?

ВІН: Ні.

ВОНА: Ти ще чуєш тишу?

ВІН: Ні.

ВОНА: Скільки часу ти витрачаєш між відповіддю і моїм останнім запитанням?

ВІН: Я даю тобі відповідь раніше за твоє запитання.

ВОНА: Ти бачиш, як це просто?

ВІН: Я ніколи й гадки не мав, що це буде так просто.

ВОНА: Гаразд, тепер вирішуй сам. Ми переходимо потойбіч чи ні?

ВІН: Так.

ВОНА: Ти певен?

ВІН: Так.

ВОНА: Я запитую востаннє: ти певен?

ВІН: Так.

ВОНА: Якого звіра ти любив найбільше, коли був хлопчиком?

ВІН: Ведмедиків панда.

ВОНА: Назви мені місто, в якому хотів би жити.

ВІН: Франкфурт. Там є дуже гарний зоопарк.

ВОНА: Добре. Тоді в наступному житті ти будеш ведмедиком панда.

ВІН: А ти?

ВОНА: А я прийду до тебе у Франкфурті.

РАНОК

Порожня кімната, темрява. Чути голоси ззовні кімнати.

ПЕРШИЙ ГОЛОС: Це тут.

ГОЛОС КОМІСАРА: А ви певні, що…

ПЕРШИЙ ГОЛОС: Хіба ви не чуєте запаху? Мені здається, що він якийсь...

ПЕРШИЙ ГОЛОС: Надаремне. Вже щонайменше десять днів, як він не відповідає.

ГОЛОС КОМІСАРА: А ви певні, що він там?

ПЕРШИЙ ГОЛОС: Я боюсь найгіршого…

ЧЕТВЕРТИЙ ГОЛОС: То як? Я починаю?